3-77

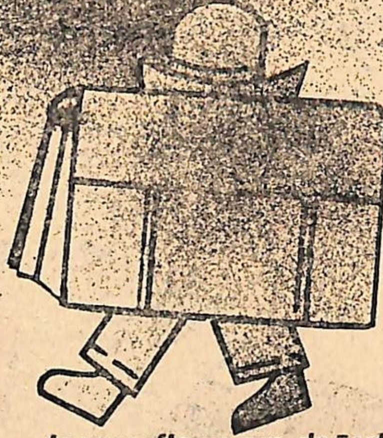
Akbaba



Parlamenterler «Akıl Testi» nden geçirilecek. — Gazeteler —

«SANDIKTAN ÇIKTIK»!





..tasarruflarınızın değerlendirilmesinde ve yurt sathında yaygın hizmet veren bankamızı seçtinizse,

..tercihiniz doğrudur.!

timur berkün



TÜRKİYE VAKIFLAR BANKASI



Akbaba

Kurucusu : Yusuf Ziya ORTAÇ

Yıl : 55 — Cilt : 32 — Sayı : 3 * Haftalık Siyasî Mizah Gazetesi * 12 Ocak 1977 — Fiatı 250 Kuruş

YAPICI OLMAK

OCAK ayının ilk yarısı nerdeyse geride kaldı, 1976'nın değerlendirilme ve tartışılması sürüp gidiyor. Görmeye alıştığımız bir durum bu artık. Yılın ilk altı ayı, bir önceki yılın yanılgıları üstünde gözyaşı dökmekle, son altı ayı da bir sonraki yılın getireceği mutluluklar için göbek atmakla geçer. Bu arada bakarız ki, içinde bulunduğumuz, yaşadığımız yıl yeni yanılgılarla dolmuş ve arada kaynayıvermiş.

Dileyelim ki, 1977 yılı ülkemiz için bir yanılgı yılı olmasın. Seçim yılı bu yıl. Böyle bir yılda yanılgılar, Tanrı korusun, beyin cerrahı yanılgısına benzeyebilir.

Kimileri yeni yıla girerken belirli konularda kendilerine söz verirler. «Şunu yapacağım, bunu yapmayacağım,» gibilerden. Sanırız bu kararların en güzel yanı, bozulmalarıyla oluşan rahatlamadır.

Sık sık duyduğumuz bir eleştiri var. «Neden,» derler bize, «hep kötü yönünden alıyorsunuz olayları? Herkesin yanlışını bulmak yerine, doğrunun ne olduğunu, ne yapılması gerektiğini yazın. Koskoca adamlarla alay edeceğinize, eğer elinizden geliyorsa yol gösterin onlara. Dur durak bilmeden sorunları sayıp dökmenin anlamı yok. Biraz da çözümün ne olabileceğini anlatın.»

Eğer yeni yıl için yeni bir karar almış olmasaydık, bu sözlerin saçma olduğunu söyler çıkardık. Burasının Darülaceze ya da Danışman Bürosu olmadığını anlatır, başımızdan savardık.

Ama bunu yapmayacağız. Olumlu olmaya başlıyoruz artık. Kimseyle «alay» etmeyeceğiz. Aklımızın erdiği, dilimizin döndüğünce, herkese yol göstermeye çalışacağız. Aşağıdaki listede kendinizi bulun, ve yeni yılda ne yapmanız ya da yapmamanız gerektiği yolundaki naçizane tavsiyemizi öğrenin lûtfen.

....

Başbakan Süleyman Demirel: Önümüzdeki seçimlerde milletvekilliğine adaylığınızı koymayın. Ayrıca hükümet ortaklarınızı ve bu hükümeti destekleyen tüm milletvekili arkadaşlarınızı da kendiniz gibi davranmaya çağırın. Yeterince yoruldunuz sizler. Bırakın biraz da başkaları hizmet etsin ülkemize.

Bay İhsan Alyanak: İtfaiye arabalarınıza binip İstanbul'a gelin bu kez. Burada da yeni yılı kutlanası gazeteler var. Arabaları suyla doldurur ve konvoyun ardına çöp kamyonlarınızı da katarsanız, iyi bir hediye vermiş olursunuz İstanbullulara. Dönerken Bay Ahmet İsvan'ı da alıp götürün.

Bay ve Bayan Öğrenci Velisi: Çocuğunuzun ders kitaplarını açıp okuyun arada bir. Sizin zamanınızdan bu yana ne ilerlemeler olduğunu görün. İki kez ikinin dört etmesi eskidendi. Şimdi halt ediyor.

Bay Dargelirli: Neden dar gelirli olduğunuzu düşünün biraz. Bulamazsanız gidip Bay Bolgelirli'ye sorun.

Bay Şaban Karataş: Bülent Ersoy'u TRT'nin devamlı kadrosuna alın. Bütün programlara o çıksın. Haberleri de o okusun. Ne kadın, ne erkek, tek bir izleyiciden tek bir yakınma duymayacaksınız.

Bay Ümit Utku: Böyle bir görevi Bülent Ersoy'a kaptırmayın. Haberleri de siz okuyun ki, ülkemize iyice yerleşsin festival havası.

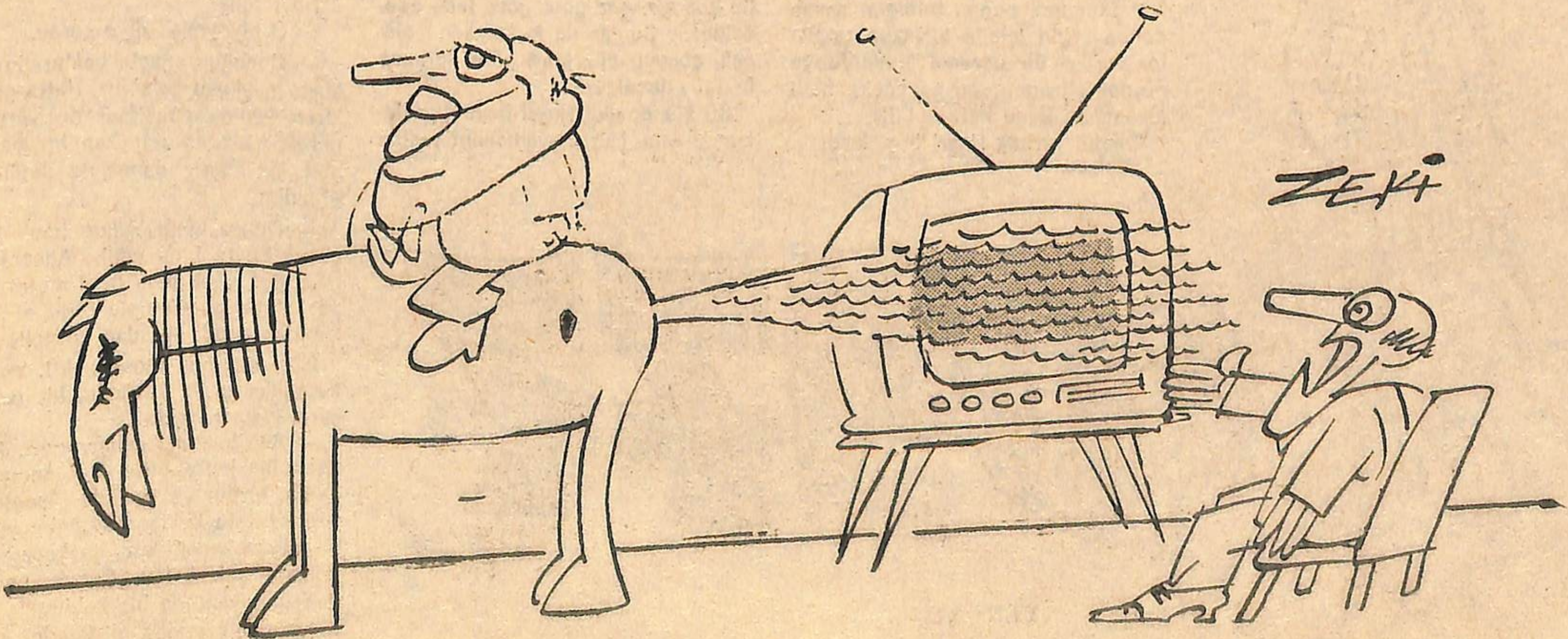
Bay ve Bayan Okur: Bizi okumaya devam edin. Ama ne olur, bırakın, işimizi en iyi bildiğimiz biçimde yapalım. Gördüğünüz gibi, akıl öğretmekte pek başarılı olamıyoruz.

AKBABA



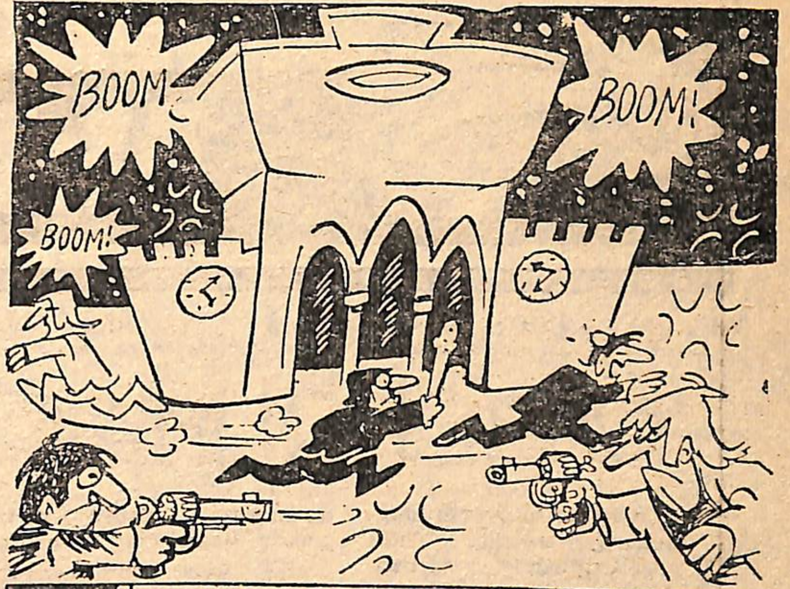
İstanbul'da çöpler yüzünden sarılık başladı. — Gazeteler —

«İSTANBUL EFENDİSİ!»



Yazısız

ÜNİVERSİTE KAPISI



OLMAZ efendim olmaz! diye bağırdı emekli yarbay Hayri bey. Olmaz, siz bu plânla bu çocuğu feda edersiniz. Biz bunun içinden yetiştik, bu ne biçim taktik, bu ne biçim savaş düzeni. Biz, harb tarihi okumuş adamız, biz taktik, savunma okumuş ve dahi saldırı okumuş adamız. Sizin bu plâna göre çocuk üniversite'ye girerse, heder edersiniz zavallı çocuğu...

Nuri beyamca:

— Efendim, dedi ince titreyen sesiyle, şu göğsümüzdeki madalyayı bize boşuna vermediler, bugüne bugün Kurtuluş Savaşı gazisiyiz. Biz neler gördük neler, şimdi şuracıkta bu çocuğa mı taktik veremeyeceğiz yâni?.

Bir öksürük tuttu Nuri beyamcayı kızım su yetiştirdi. karısı Hayriyanım:

— Aman efendi, dedi, kendini kaptırma öyle, boğulacaksın.

— Yok efendim, dedi Nuri beyamca suyu içtikten sonra, yok, burada elimizde büyümüş bir çocuğumuz var. Biz istiyoruz ki çocuğumuz üniversiteye girerken öldürülmesin, tüm mesele burada.

Arayı bulmaya çalışan Yakup bey:

— Haklısınız Nuri beyamca, dedi, haklısınız ama, şimdiki savaş usulleri eskisine benzemiyor.

Nuri beyamcayı bir öksürüktür daha tuttu, kıpkırmızı kesildi. Kalb falan gelecek diye karısı Hayriyanım korktu, kocasının yanına geldi, sırtına vurmağa başladı. Ama Nuri beyamca, kendinden hiç beklenmeyen bir çeviklikle karısının elini iterek, ayağa kalktı:

— Ne demekmiş yâni savaş usulleri değişti demek?. Şimdi efendim, bu çocuk üniversite kapısından sağ salim geçsin diye burada oturmuş, konu komşu taktik hazırlıyoruz değil mi? İşin aslına bakarsanız, çok yanlış çalışıyoruz. Sorarım size, burası nasıl bir karargâh, ha, neresi buranın karargâh?... Savaş karargâhı denilen yerde haritalar olur, plânlar olur. Nerde o plânlar, nerede haritalar. Biz kurmaylar oturmuş burada havanda su dövüyoruz... Evet su dövdüğümüz için bu oğlancağızı feda edeceğiz. Ama akıllı bir kurmay, bir erinin bile burnunu kanatmadan savaştan başarıyla çıkan kurmaydır...

Oğlum gitti, kocaman kâğıtlar getirdi. Daha doğrusu bakkal dükkânını açtırdı, oradan ambalaj kâğıdı aldı geldi. Ben, emekli yarbay Hayri bey, Kore gazisi Yakup bey ve bir de Kurtuluş Savaşı gazisi Nuri beyamca kâğıdın başına geçtik. Kıbrıs gazisi Vural, yaşının küçüklüğünden olsa gerek, şimdilik söze karışmıyordu. Ne bileyim, belki de en son o konuşacak, fikrini söyleyecekti...

— Haşşöyle, dedi Nuri beyamca.. Herşeyin bir usulü erkânı vardır. Burada oturmuş hayali çalışmalar yapıyoruz... Şimdi çizelim bakalım buraya üniversitenin kapısını...

Kalemi hemen emekli yarbay Hayri bey kaptı:

— Benim şimdiye değin çizdiğim plânlar haritalar, ühüüü, dedi... Bunu mu çizemeyeceğiz yâni...

Çizdi...

— Efendim şimdi bu üniversite kapısı.

Kurtuluş Savaşı gazisi Nuri beyamca:

— Allah Allah, dedi. Efendim önemli olan üniversitenin kapısı değil, bu kapıdan geçmek...

Emekli yarbay:

— Biz de onu çiziyoruz Nuri beyamca, dedi. Ama izin vermiyorsunuz ki... Şimdi burası kapı.

Kore gazisi Yakup bey atıldı:

— Peki, hani bu delikanlının kapıya geleceği yol?

— Onu da çizeceğiz... Evet, dedi emekli yarbay Hayri bey, şimdi üniversiteye giriş için iki yol var. Birisi şu yol, birisi de şu yol...

Kurtuluş Savaşı gazisi Nuri bey, dizine vurdu:

— Vah vah vah, dedi aslan gibi çocuğu göz göre göre feda edecekler! Efendim, benim bildiğim savaş denen şeyin içinde birtakım taktikler vardır. Bir öğrenci üniversiteye girmek için nereden geçecek, belli kikapıdan. Bunu herkes bilir.

Emekli yarbay Hayri bey, kızdı:

— Allah Allah, bu çocuk havadan kuş olup uçacak değil ya, dedi.

Bu sırada Kıbrıs gazisi Vural:

— Bana kalırsa, dedi ama, ötekiler onu hiç dinlemediler, o da sustu.

Kurtuluş Savaşı gazisi Nuri beyamca, yumruğunu masaya vurdu:

— Kuş olacak kuş, dedi. Ben taktik diye ona derim. Ama kuş olup da uçacak değil. İşte asıl önemli mesele burada, bu çocuğu buradan nasıl içeriye sokacağız. Nasıl sokacağız ve karşı tarafın ruhu duymayacak?..

Anne değil mi, oğlunun şununu bununu hazırlamakta, pantalonlarını ütülemekte olan karım da masanın başına geldi. Baktı baktı:

— Ben en iyisi size birer kahve daha yapayım, dedi. Zihniniz açılır.

Nuri beyamca bağırdı:

— Benim zihnim açık, ama bunlara söz dinletemiyorum ki... Efendim, şimdi bu çocuk savaşa mı gidiyor, evet savaşa gidiyr. Öyleyse bizim hazırlayacağımız plân ve taktikler, savaş usullerine uygun olmalıdır.

Öksürük tuttu yine Nuri beyamcayı... Parmağını üniversitenin çizilmiş kapısı üzerine koymuş, kıpkırmızı kesilmiş, parmağını oynatıyor, birşeyler demeğe çalışıyor ama, öksürük içinde boğulduğu için konuşamıyordu. Hayriyanım:

— Kızınca hep böyle olur, dedi...

Nuri beyamca, top gibi gürledi.

— Çekil be çekil!... Verin bakalım şu kalemi bana. Feda edecekler be çocuğu, göz göre göre feda edecekler... Bunlar da kumandan olacak, çocuğu göz göre göre kurşuna hedef edecekler...

Bu söz emekli Hayri beye çok dokundu ama, Nuri beyamcanın yaşına başına saygı duyduğu için alttan aldı:

— Biz burada çocuğu feda etmek için toplanmış bulunmuyoruz. Şurada komşuyuz. Çocuğun üniversiteye girebilmesi için taktik hazırlıyoruz.

— Hazırlıyorsunuz hazırlıyorsunuz, dedi Nuri beyamca, çocuğa ne bu yoldan, ne de bu yoldan üniversiteye girebilir. Ancak şuradan arka tarafa geçer, orada büyük bir ağaç vardır, o ağacın dallarından biriyle...

Kore gazisi Yakup bey,

— Olmaz, çok klâsik, dedi. Bunlar modası geçmiş şeyler.

Nuri beyamcayı öksürük tutmadı, ama bağırdı:

— Efendim dinleyin, dedi. Kamufle, kamufle etmeyi unutuyorsunuz. Çocuğu kamufle edeceğiz.

— Dal parçaları, yapraklarla mı? diye emekli albay bağırdı.

Nuri beyamca daha çok bağırdı, öksürük tuttu...

— Ev ev ev evet...

— Biz Kıbrıs'tayken diye Vural söze karıştı ama, onu dinleyen olmadı.

Annesi kahveleri getirmişti:

— Ya oğlum ağaçtan düşerse? dedi.

Nuri beyamca, bizim hanıma ters ters baktı:

— Düşerseymiş... Yanına kanca vereceğiz, halat vereceğiz... Uyku tulumu vereceğiz.

Hayri bey:

— O niyeymiş? diye sordu.

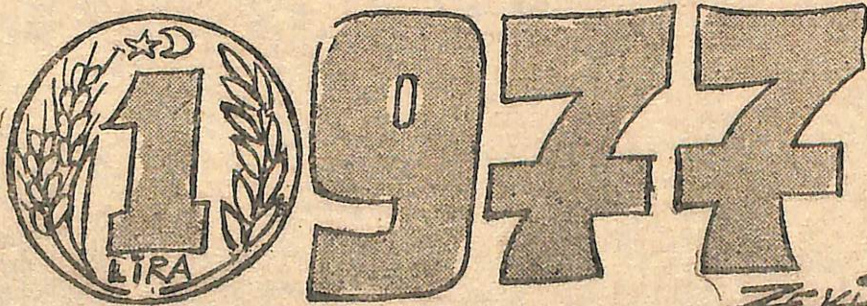
— Çocuğun ağaçta beklerken uykusu muykusu gelebilir. Hattâ gerekirse yanına peksimet de vermek gerekli. Biz savaştayken bir peksimet, iki zeytin danesiyle değil mi efendim...

— Olmaz, dedi Yakup bey, asıl çocuk böyle feda edilir. Ağaçta armut gibi, yâni gelin beni vurun. Bana kalırsa çocuk üniversiteye asıl kapıdan değil, şuradan girmeli...

Plân kâğıdını önüne çekti. Yollar, kavşaklar çizdi, kavşağın bir yerine çarpı işareti koydu...

— Ben bilimsel çalışıyorum, dedi. Bana bir hafta önce akıl danışıldığında, gittim ve yerinde inceleme yaptım. İşte bu işaretlediğim yerde bir lâğım kapağı var, bu kapağın açılması çok kolay. Çocuk, pardan delikanlı yanında bir kaldıraçla, yâni uzun bir sırıkla gittiğinde, sırığı





lâğım kapağının yanına geçirip rahatlıkla açabilir ve üniversiteye girebilir.

Nuri beyamca masaya yumruğunu indirdi:

— Efendi efendi, dedi Yakup beye, delikanlı lâğım fareleri gibi oraya hırsızlık yapmak için girmiyor, bilgi öğrenmek için giriyor. Bu plân ancak korkak insanlara yakışır. Sonra...

Öksürük nöbeti tuttu, kıpkırmızı oldu, kahveyi döktü, nöbetten sonra bağırdı:

— Sonra, ya çocuk lâğım kapağının ağzındayken kurşunu yerse?... Hem de başından, hem de alnının çatından?... Bu ne biçim taktiktir Yakup bey, asker feda edilmez. Siz böyle mi savaştınız Kore'de, Kunuri'de?...

— Biz Kıbrıstayken...

— Sen sus be, dünkü çocuk...

Vural sus pus oldu...

— Çocuğun yarısını lâğımın içine sokacaklar, yarısı dışında, gel beni armut gibi avla... Var mı bu çocuğun miğferi, var mı bu çocuğun makineli tüfeği? Ha noluyoruz, eratı feda etmek niyetinde misiniz? Ha, siz karşı tarafı bu denli akılsız mı sanıyorsunuz?

— Bir de benim fikrim dinlense? dedi emekli yarbay Hayri bey...

Nuri beyamcanın karısı, pantalona dökülen kahveyi temizliyordu, onun için Nuri beyamca seslenmedi.

— Efendim, dedi emekli yarbay Hayri bey, biz şurada yanılıyoruz. Tek bir taktik üzerinde duruyoruz. Oysa ki, birçok durumu bir arada düşünüp, konuyu ona göre irdelemeli, ona göre taktikler hazırlamalıyız... Şimdi bu çocuk kapıdan girerken, şöyle bir saldırıya uğrarsa, nasıl bir durum almalı, hayır, böyle bir saldırıya uğrarsa, nasıl durum almadı?... İyi bir asker, emrindekilerine duruma göre çeşitli taktikler uygulayan askerdir. Bir kez karşı tarafın nereden saldırıya geçeceğini bilmiyoruz. Bu kapıyı biz herşeyden önce bir kale kapısı olarak düşünmeliyiz, üniversite kapısı olarak düşünürsek aldanırız... Şimdi buraya bir kibrit kutusu koyalım... Evet burası kale kapısı... Şimdi düşünelim, tarihimizdeki Uyvar kalesini, Estergon kalesini düşünelim... Önce buralarda uygulanan taktikleri konuşalım... Bunlardan en güzeli Doğan beyin taktiği... Efendim..

Yarım saati geçti, emekli yarbay Hayri bey hâlâ anlatıyordu. Padişah gibi bağırıyordu «Bre Doğan, bre Doğan...»

Benim ufak oğlanın adı Doğan'dır. Odadan çıktı geldi, dikildi:

— Buyur beyamca, diye...

Nuri beyamca çok kızdı, bağırdı:

— Ne işi var parmak kadar çocukların karargâh kurmayının içinde! diye

Çocuk nolduğunu bilemedi...

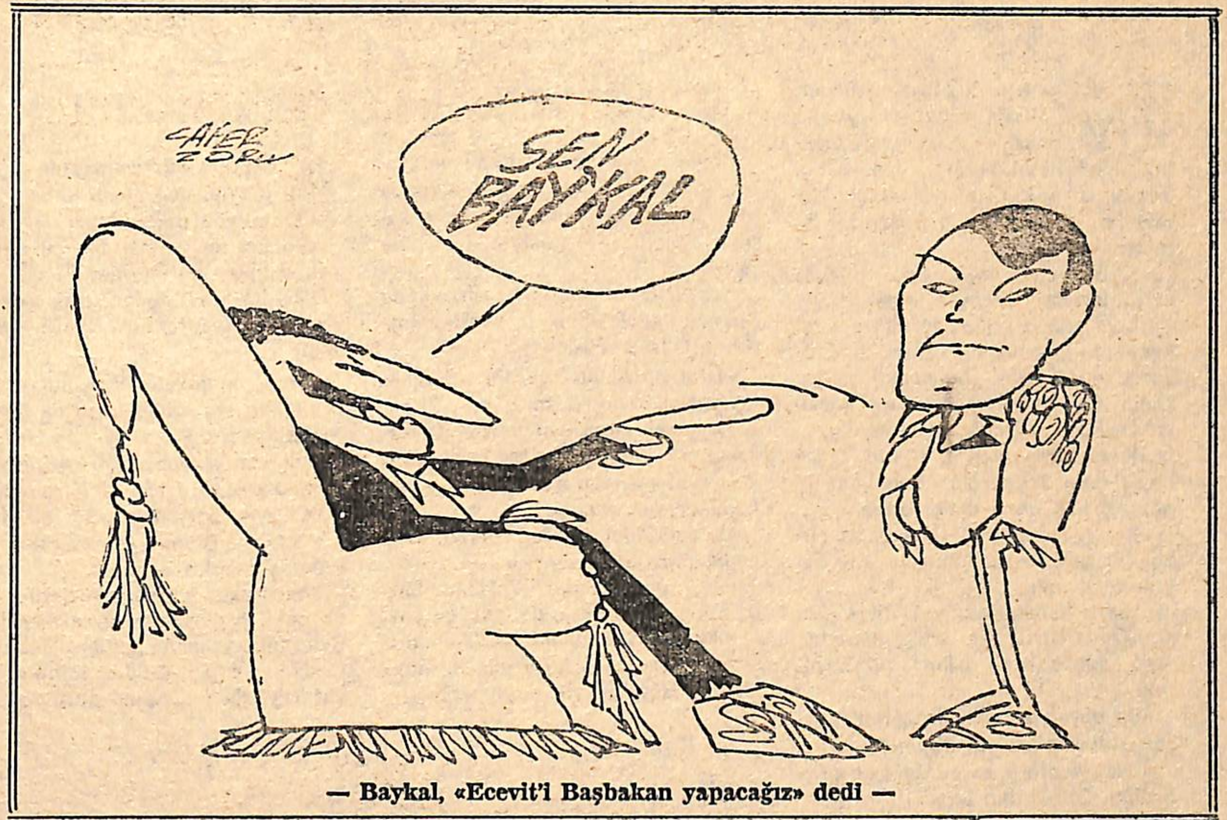
Çocuk dikilip durunca, Nuri beyamca daha çok kızdı, kalktı ayağa, açtı ağzını yumdu gözünü. Bağır ha bağır... Ağzından tükrükler köpükler saça saça verdi veriştirdi. «Ciddiyetsizlik, savaşa önem vermeme, işi gevşekten tutma...» Masaya vururken sürahi devrildi, vazonun suları aktı, ama Nuri beyamca sinirine söz geçiremiyordu ki, bu kez masanın ayağını tekmelemeğe başladı. Karısı tutmak istedi, yumruğunu Hayriyanıma kaldırdı. Karısının kolundan yakaladı:

— Hadi gidelim, hadi gidelim, dedi.

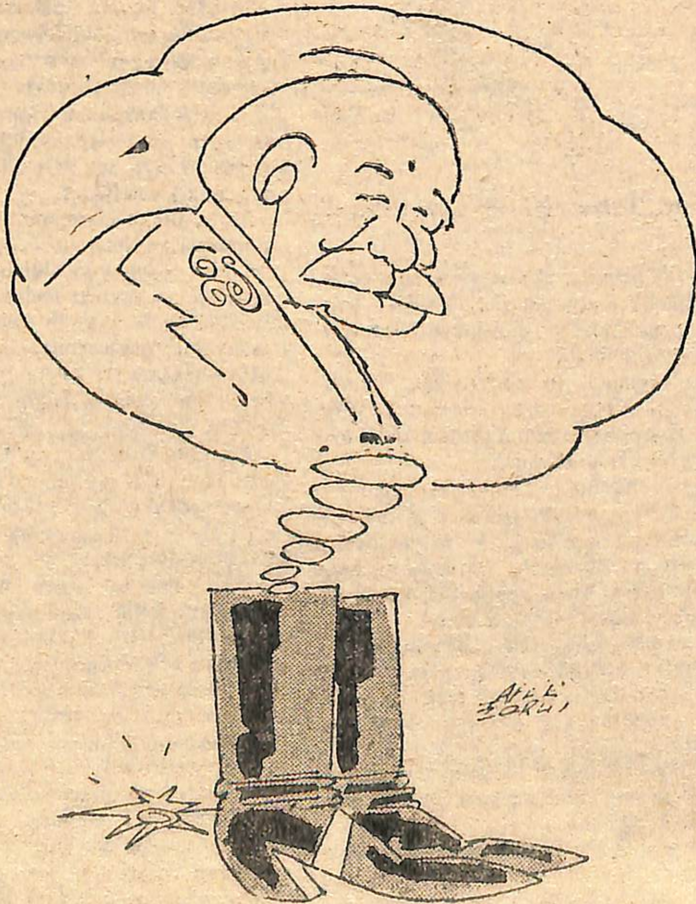
Aman yaman, zor oturttuk Nuri beyamcayı. Ama oturmasıyla kalkması bir oldu. Bir yumruk daha indirdi masaya, kahve fincanları zangır zangır titrediler.

— Arkadaşlar! diye bağırdı, bugünkü kurmay toplantısı burada bitmiştir. Yarın toplanılacaktır. Bilgilerinize sunulur...

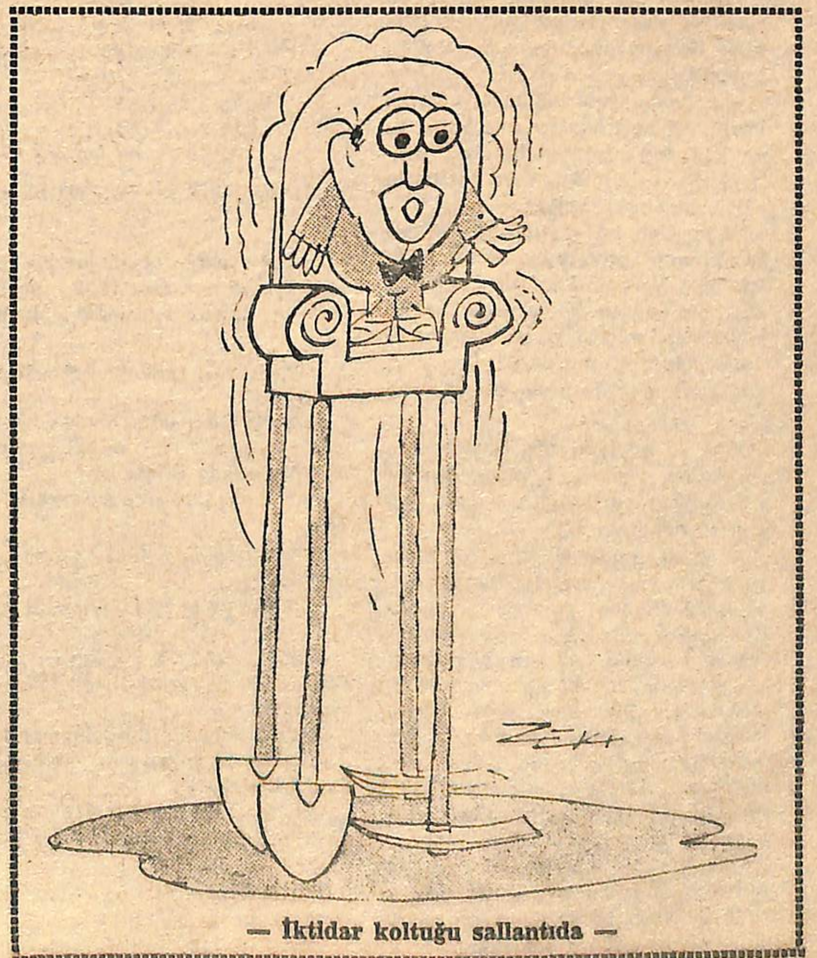
Muzaffer İZGÜ



— Baykal, «Ecevit'i Başbakan yapacağız» dedi —



— İnönü anıldı —



— İktidar koltuğu sallantıda —

Yozyürek'in en Yeni Serüvenleri

MİLYONLUK KRİSTALLER

BİR yanlış anlaşılma yüzünden karakolluk oldu Yozyürek. Kuşkusuz onu üzen, karakolluk olmak değil, yanlış anlaşılmaktı. Yoksa az mı karakol görmüştü? Karakollar üstüne küçük çapta bir araştırması vardı.

«Emekli olduğumda tüm bunları ayrıntılarıyla yazacağım elbet.»

«Beni tehdit mi ediyorsun?» dedi komiser yardımcısı. Tüm komiser yardımcıları gibi babacan, güleç yüzlüydü. «Hem nereden emekli olacaksın? Ne iş yaparsın ki sen?»

«Yapamayacağım iş yoktur ağabey,» dedi Yozyürek. «Sen bana iş göster, bak nasıl çalışıyorum.»

«Konuyu dağıtma. Gerçekten çirkin bir davranışta bulundun mu hanımefendiye?»

«Hangi hanımefendiye?» diye şaşkınlığını belirtti Yozyürek. «Ben burada hanımefendi falan görmüyorum.»

«Bu bayan senden şikâyetçi. Elinle terbiyesiz bir şey yapmışsın.»

«Bana kuaförü sordu, ben de gösterdim. Olan biten bu.»

«Başparmağınla mı gösterdin kuaförü?»

«Evet,» diye atıldı yeşil saçlı hanımefendi. «Üstelik başparmağı, gösterme parmağıyla orta parmağının arasındaydı. Şikâyetçiyim komiser bey!»

«Ben her şeyi böyle gösteririm,» dedi Yozyürek. «Gösterme parmağı olmuş, başparmak olmuş, ne değişir?»

«Sus!» diye sesini sertleştirdi komiser yardımcısı. «Yoksa şimdi içeri atarım seni.»

«Öpeyim elini ağabey.»

«Hadi oradan! Neden öpecekmişsin?»

«Şimdiye dek her yerden kapı dışarı edildim. İlk kez sen, dışarı değil, içeri atacaksın beni.»

Komiser yardımcısının bıyığı titremeye, gülümsemesi solmaya başladı. Kendini toparlamaya çalıştığı belliydi.

«En iyisi,» dedi sonunda, «siz şikâyetinizi geri alın hanımefendi. Bu delikanlı ne yaptığını bilmiyor besbelli. Ben şimdi kâğıtları hazırlatıp akıl hastanesine yollarım onu.»

«Eğer ben ne yaptığımı bilmiyorsam, bunu toplum bana öğretmediği için bilmiyorum. Ah, hanımefendi, ah! Beni çevrem böyle yaptı. Benim başıma gelenlerin yarısı sizin başınıza gelseydi, saçlarınız bu genç yaşınızda ağarırdı, yeşermek yerine.»

İşte bu sözlerin söyleniş biçimi, ya da bu sözlerdeki anlam, ya da Yozyürek'in gözlerindeki anlam, kadını yumuşatıverdi.

«Yok canım, beni genç mi buluyorsunuz? Pek genç sayılmam ama, yaşlı da değilim. Yine de...» Yerinden doğruldu. «Daha fazla zamanınızı almayayım komiser bey. Belli ki bu delikanlıyı böyle yola getiremeyeceğiz. Şikâyetimi geri alıyorum.» Çantasından çıkardığı bir kartı Yozyürek'in eline tutuşturdu. «Uğrarsan, bir iş bulmana yardımcı olabilirim belki. Tanıdıklarım çoktur.»

«İlk fırsatta saygılarımı sunmaya geleceğimden kuşkunuz olmasın,» dedi Yozyürek, kartı koklayıp ceketinin göğüs cebine sokarken.

Kadın ayağa kalktı. Kabasına yarım litrelik doping iğnesi dehlenmiş bir yarış kısrağı gibi seke seke kapıya yürüdü. «İyi günleer, iyi günler!»

Yozyürek de ayağa fırladı, genç bir aygır gibi. «Ben de senin zamanını almayayım ağabey.»

«Otur oturduğun yerde! Seninle konuşacaklarımız bitmedi.»

Yozyürek oturduğu yerde otururken, iyi giyimli bir adam girdi içeri. «Bir gelişme var mı?» diye sordu komiser yardımcısına.

«İz üzerindeyiz,» dedi beriki. «Akşama sabaha enseleriz.»

«İyi,» dedi adam. «Yakaladığınızda bana da gösterin de, yüzüne şöyle okkalıca tüküreyim alçak namussuzun. Beni inim inim inletti. Tanrı da onu inletir, öyle değil mi?»

— Nasıl, böyle mi sarkıntılık yapmışım?. İftira komiser bey, iftira!...

«Bu işlere biz bakmıyoruz,» dedi komiser yardımcısı. «Bizi sadece kulların kulları inletmesi ilgilendirir.»

«Hohhohoy!» diye bir kahkaha attı Yozyürek.

Adamın çıkıp gitmesinden bir dakika sonra bile duvarlarda çınlıyordu Yozyürek'in kahkahası.

«Sırf bu gülüş altı ay yedirir sana.»

«Yapma ağabey. İnsan gülen hayvandır.»

«Bu söz senin için söylenmiş sanki.»

«Sağol ağabey. Bu giden herif neden dertliydi böyle? Kızını falan mı kaçırmışlar?»

«Hayır. Kristallerini çalmışlar.»

«Üç-beş cam parçası değer mi bunca ağıta?»

«Üç-beş cam parçası dediğin şeylerin değeri bir milyon lirayı buluyor.»

Yozyürek şaşırdı. «Bir milyon mu? Deposu mu soyulmuş?»

«Hayır. Evine giren hırsızlar kristal takımlarını götürmüşler.»

«Bir milyon değerinde ha?»

«Bir milyon değerinde.»

«Bu herifin evinde bir milyonluk kristal takım mı varmış?»

«Deliler gibi neden aynı şeyleri yineleyip duruyorsun? Evet, öyleymiş.»

«Vay köpoğlusu! Vay boynu kopası! İzin ver, gidip şuna da göstereyim kuaförü.»

Komiser yardımcısı, Yozyürek'le uğraşmaktan iyice yorulmuştu. «Git,» dedi bezgince. «Git. Bir daha gözüme görünme. Görünürsen görünmez ederim seni.»

Yozyürek dışarıda ciğerlerine iyice çekti özgürlüğün serin havasını. Ceketinin yakasını kaldırdı, ellerini cebine soktu, yürüdü. Karnını doyurmak için paltosunu sattığına iyice pişmandı. Karnı yine açtı işte. Üstelik üşüyordu da. «Keşke satmayıp azar azar yeseydim paltomu,» diye düşündü.

Isınmak için yürüyüşünü hızlandırdı. Bir rastlantı sonucu, kristalleri çalınan adam da kendisiyle aynı yönde yürüyordu.

Apartmanın kapısından onunla birlikte girdi Yozyürek. Asansöre bindiklerinde fısıldadı. «Soğukkanlılığınızı yitirmeyin. Kimseye de kim olduğumu söylemeyin. Sizi korumak için görevlendirildim ben.»

Adam, taze sığır gübresine bakar gibi baktı Yozyürek'e. «Ha, evet. Karakolda görmüştüm seni. Bu kılıkla polisten çok suçluya benziyorsun.»

«Şu Amerikan hafiyesi televizyonda göründüğünden beri bu kılık moda efendim.»

«Onun hiç değilse pardösüsü vardı.»

«Benim de bir paltom vardı,» dedi Yozyürek. Paltosuna ne olduğunu söylemesinin yakışık almayacağını düşündü ve sustu.

Yedinci katta indiler asansörden. Adam, dairesine girip kapıyı Yozyürek'in suratına kapattı. Yozyürek, parmağını zile dayayıp çekmedi, kapı açılana dek.

«Ne oluyorsun kardeşim?»

«Beni içeri almayacak mısınız?»

«Kapının önünde durursan daha iyi korursun beni, öyle değil mi?»

«Size kristaller konusunda birkaç soru sormak istiyordum. İçeri girebilir miyim?»

«Gir bakalım. Ama soracaklarını çabuk sor. Gümüş takımlarımı parlatacağım.»

«Sizin takımlarınız gümüş mü?» diye şaşkınlıkla sordu Yozyürek. «İç çamaşırlarınıza karası çıkmıyor mu peki?»

«Neler saçmalıyorsun?»

«Hiç. Kristaller buradan mı çalındı?»

«Evet,» diye içini çekti adam. «Aklıma geldikçe ağlamaklı oluyorum. Gel, sana bir şey göstereceğim.»

«Asıl benim sana bir şey göstermem gerekiyordu,» diye geçirdi içinden Yozyürek. Adama gitgide daha çok kızıyordu. İnsan istediği kadar zengin olsun, parayı nasıl kazanırsa kazansın, evine neden bir milyonluk kristal doldurmak gereğini duyar? Bu parayla insan bin tane palto alabilir. Üstelik karnını doyurabilmek için hiçbirini satmak zorunda da kalmaz.

Adam bir çekmeceyi çekti. Açtığı ipek peçetenin içindeki kırıkları Yozyürek'e gösterdi. «Alçak hırsız, bunu da yere düşürüp kırmış. Elli bin lira değerinde bir meyve tabağı.»

«Bu cam parçalarının değeri elli bin lira mı?»

«Evet. Daha doğrusu öyleydi. Şimdi elli kuruş etmez.»

«Öyleyse neden saklıyorsunuz? Sizin buralardan eskici geçmez mi?»

Adam kuşkuyla baktı Yozyürek'e. «Sen polis misin gerçekten?»

«Bunu açıklayamam efendim. Bize her zaman söylerler, kimliğinizi belli etmeyin diye. Ne halt edecektiniz siz bunca kristalle?»

«Bu ne biçim konuşma? Herkesin bir merakı vardır.»

«Doğru. Ama yüz kişinin merakları toplansa, sizinki kadar para etmez. Neden herkes gibi damgalı pul falan biriktirmiyorsunuz?»

Huysuzlanıyordu adam yavaş yavaş. «Sen bana kimliğini göstermisin?»

«Asıl sen bana kimliğini göster,» dedi Yozyürek. «Kimseye beş kuruşluk yararı olmayan cam parçalarına milyon yatıran dangalağın adını bilmek isterim.»

«Çık evimden!» diye bağırdı adam. «Sen polis falan değilsin.»

«Değilim. Ben amatörüm. Karakollarda geçirdiğim süre içinde kendi kendimi yetiştirdim.»

«Kendine polis süsü vermenin suç olduğunu bilmiyor musun?»

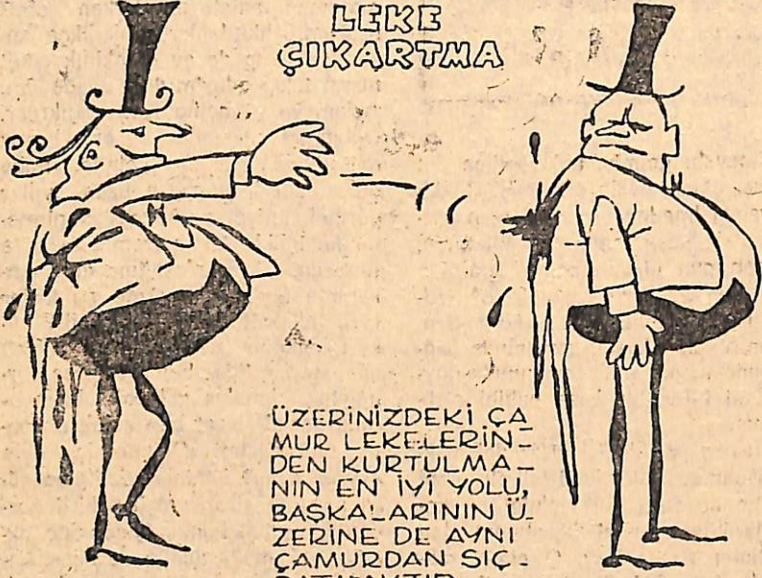
«Ya sen?» dedi Yozyürek, kızgınlıkla. «Kendine insan süsü vermenin daha büyük bir suç olduğunu bilmiyor musun?»

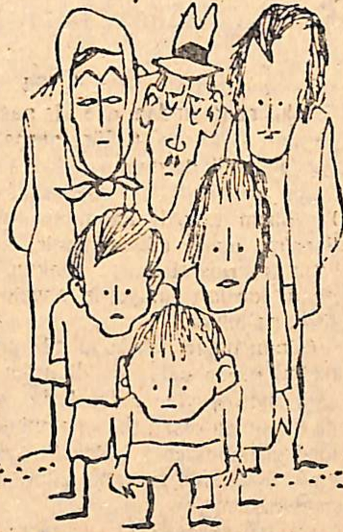
Salonu boydan boya kaplayan Acem halısının tam orta yerine okkalıca tükürüp çıktı dışarı.

Sulhi DÖLEK

kadın dünyası

HAZIRLAYAN:
NİYAZİ
YOLTAŞ

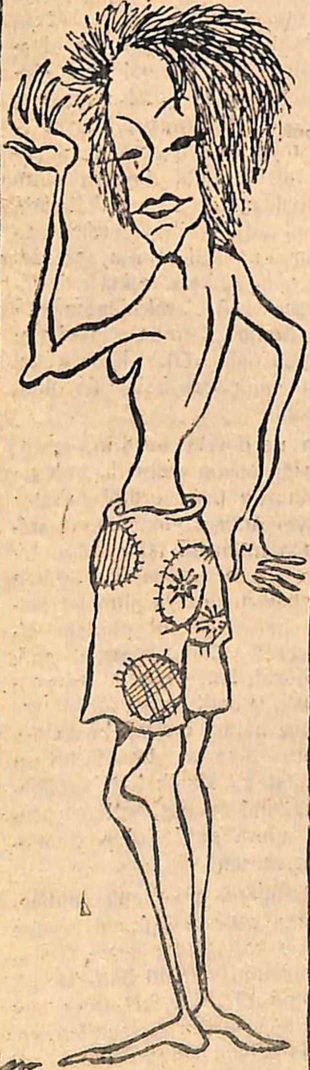




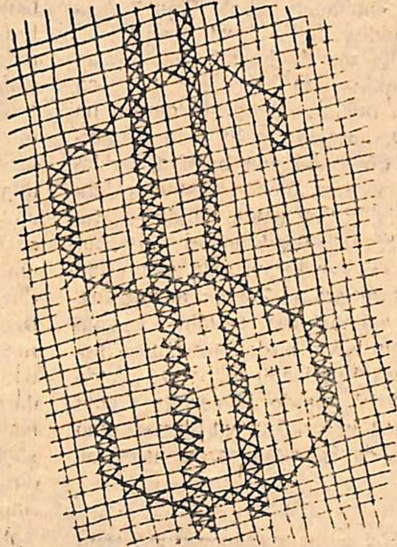
ZAYIFLIK METODU

ZAYIFLAMAK İSTİYORSANIZ, MEMUR RIZA EFENDİLERİN EVİNDE BİR AY MİSAFİR KALIN. 1872 LİRA MAAŞLA GEÇİNMEYE ÇALIŞAN 6 KİŞİNİN ARASINDA SİZ DE İĞNE İPLİĞE DÖNERSİNİZ.

77 KIŞ MODASI



77 KIŞINDA, DON YAMALARININ DÖRT KÖŞE YERİNE YUVARLAK OLMASI GEREKİYOR. RENK: KIRMIZI VE İRİ MOTİFLERLE SÜSLÜ.

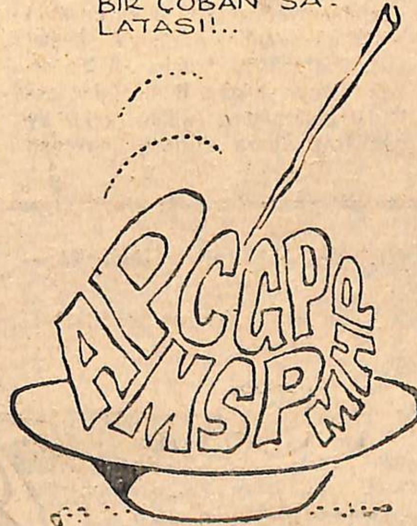


KANAVİÇE ÖRNEĞİ

BİR PARÇA AMERİKAN BEZİNİN KENARLARINA YUKARDAKİ KANAVİÇE MOTİFİNİ İŞLEYİN. İŞTE SİZE HER TÜRLÜ SKANDAL'DA KULLANABİLECEĞİNİZ ŞİRİN BİR ÖRTÜ...

ÇOBAN SALATASI

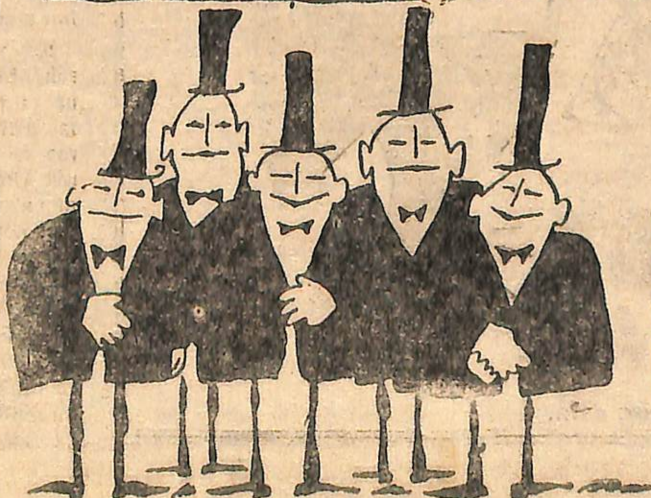
BİR DİLİM AP, BİR PARÇA MSP, BİR LOKMA CGP VE BİR TUTAM DA MHP'Yİ BİR TABAĞA KOYUP, ÜZERİNE TURP SIKIN VE BİR ÇOMAKLA KARIŞTIRIN. İŞTE SİZE NEFİS BİR ÇOBAN SALATASI!..



BİR REKLÂM



ÖRGÜ, SEVGİ İLE ÜRER



KİRLİ ÇAMAŞIRLAR İÇİN

BİR TAHKİKAT KOMİSYONU KURUN VE KİRLİ ÇAMAŞIRLARINIZI BU KOMİSYONA GÖNDERİN. DÖRT YILA KALMAZ HEPSİ TERTEMİZ OLUR

MİZAH CENNETİ TÜRKİYE

İbrahim Kaynar



1. MEKTUP: ANKARA'NIN TAŞINA BAK...

«ANKARA, ANKARA GÜZEL ANKARA SANA KOŞAR HER DÜŞEN DARA...»

Aziz Kardeşim Mahmut,

Yıllar varki seninle haberleşemiyoruz. Şimdi bu mektubu alınca bıyıkaltından gülmüş, o pek sevdiğim halinle baş sallayarak «Hınzırın bir işi olmasa beni aramazdı» demişsindir. Vallahi aynen kalbine doğduğu gibi azizim. Bunca zamandır ayrıyız, hergün kalbimdesin, ne varki birgünden birgüne elim erip de mektup yazıp hatırını soramadım. Şimdi mühimce bir işim düştü «Eh, eski dost düşman olmaz» deyip hemen sana yazmaya koyuldum.

Aziz Kardeşim, biliyorsun Bursa Muallim Mektebini bitireli otuzaltı yıl oldu. Otuzaltı yıl, bazen bir kış içinde iki ayrı yer değiştirerek yirmidört ayrı yerde hizmet verdik. En sonunda da hanımın romatizmalarına, benim nefes darlığıma iyi geliyor diye buralara gelip yerleştik. Eh Allaha şükür, namerde muhtaç olmadan geçinip gidiyoruz. Oğlan okulunu bitirdi, çalışan bir hanım alıp yanımızdan ayrıldı. Kızı da yuvadan uçurduk. Bir Körğlu bir Ayvaz başbaşa kaldık. Hanım: «Efendi, yeter artık çalıştığın, devlet seni kolundan tutup atmadan sen emekliliğini iste de şu darı dünyada üç gün de biz görelim» diye tutturdu. Bana kalsa son nefesimi okulda vermek isterim ya, konuştukça hanıma hak verir oldum. Üç ay önce emekliliğimi istedim. Muamele tamamlandı, beni emekliye ayırdılar. Şimdi pencere kenarına oturmuş Emekli Sandığından gelecek «Emekli işlemlerin tamam, al para çeklerini» cevabını bekliyorum. Bekliyorum ya Azizim, şairin dediği gibi Emekli sandığından «Ne bir ses, ne bir nefes» çıkmıyor. Eğer gerçekten var olsa idi derdimi şimdiye kadar Sağır Sultana bile duyurabilirdim. Bu bizim Emekli Sandığını Marko Paşa'mı idare ediyor nedir, iadeli tahütlü postalanmış mektupların alındı kartları geliyorda cevabı bir türlü gelmiyor.

Benim böyle hak kuşu gibi beklediğimi gören eski emeklilerden birkaçı öyle şeyler anlattılarki, şurada karşımda olsan da sana anlatsam inan şaşkınlıktan küçük dilini yutarsın. Yine de iki tanesini anlatmadan geçemiyeceğim.

İki sokak ötemizde oturan bir kadıncağız var. Kocasından kalan dul maaşının bağlanması için Emekli Sandığına başvurmuş. Kadıncağızın başka geliri de olmadığından bütün ümidi Sandığın bağlıyacağı parada imiş. Aradan bir ay geçip de cevap gelmediğini gören kadıncağız, belki postahanede falan kalmıştır da, postacı getirmeyi unutuyordur diye P.T.T. ye sormaya gitmiş. Tabii «Gelmedi Hanım» demişler. Kadıncağız ne yapsın? Bir gün gelmedi dediler diye işin peşini bırakacak değil ya. Postahaneye hergün gidip cevabın gelip gelmediğini sormaya başlamış. Postahanede yaşlı, dul bir erkek memur varmış. Bunlar gide gele işi pişirmişler. Ardan sekiz ay geçtikten sonra kadının dilekçesinin cevabı gelmiş, ama kadına dul maaşı almak nasip olmamış. Çünkü cevap gelmeden bir ay önce postahanedeki yaşlı memurla evlenmiş. Geçen gün bizim hanımı görmüş sokakda. Ne dese beğenirsin? «Allah razı olsun Emekli Sandığından, bana bir dul maşını zamanında bağlamadı ama,, ahir zamanımda kıymetimi bilen bir koca sahibi etti» demiş.

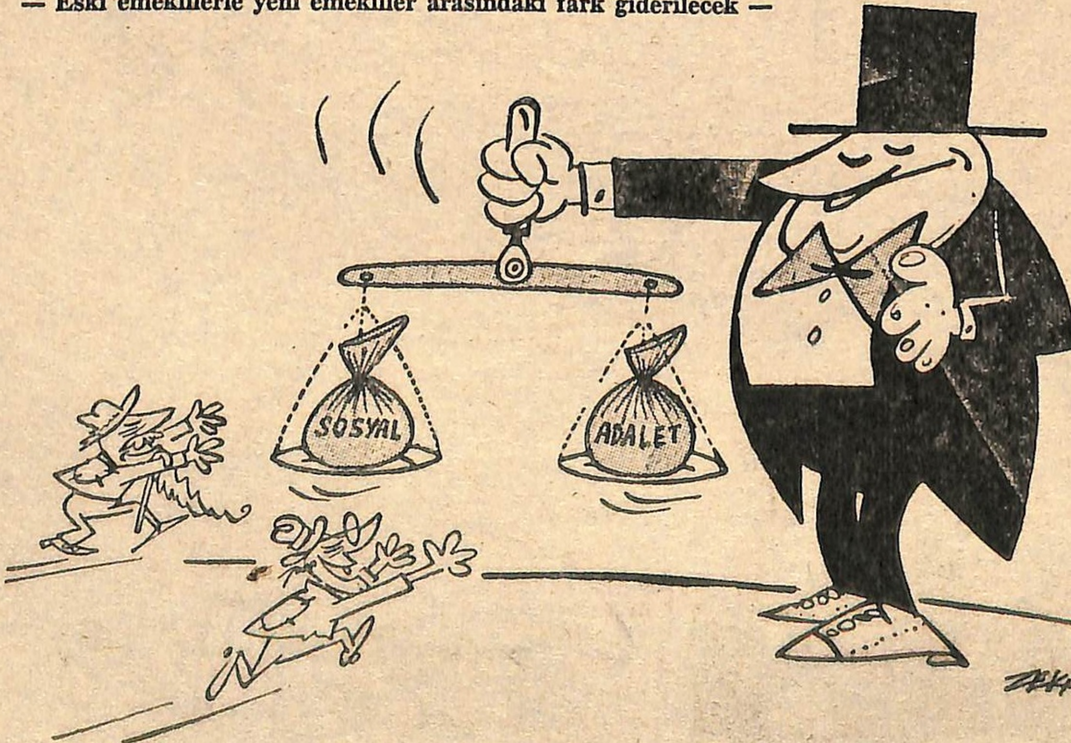
Bu hoş ya ikincisi biraz dokunaklı. Mehmet Halim Beyi bilirsin, hani canım şu Gazi Terbiye'nin ilk mezunlarından Musiki Öğretmeni olan Mehmet Halim Bey. O şimdi rahmetli oldu. Oğlunun bana anlattığına göre zavallı eceliyle gitmemiş. Oğlu, «Babamın sebebi Emekli Sandığı oldu» dedi. Zavallı onca yılın karşılığı olarak Emekli Sandığından gelecek cevabı bir başka heyacan içinde bekler, dilekçenin cevabı ha bugün, ha yarın gelir diye avunurmuş. Böyle bekliye bekliye, beklemeye alışmış. Birgün postacı «Mehmet Halim Bey amca, müjdemi isterim! Emekli Sandığından cevabın geldi...» diye kapıyı açıp zarfı eline tutuşturuvermiş. Zavallı adamcağız, artık gelmesinden ümidini kestiği birşeyin böyle birdenbire gelivermesinden mi nedendir bilinmez, o anda kalp krizi geçirip ölüvermiş. Senin anlıyacağın kırküsur yıl hizmeti olan adama da Sandığın parası nasip olmadı.

Azizim seni birdenbire karşımda görmüş gibi oldum da iki satırla meramımı anlatayım derken sözü uzattım. Anlatılanları dinledikçe Ankara'ya varıp da şu emeklilik işimi bizzat takip edeyim diye düşündüm. Ankara'ya gitmeme karşı çıktılar. Oğlan işi anasından duyar duymaz dairesinden izin alıp gelmiş. «Baba daha seni başımızdan uzun yıllar görmek istiyoruz, Ankara'ya gitmene kesinlikle izin veremeyiz» diye tutturdu. Güya anlattığına göre Ankaranın havasında yüzde şu kadar karbondioksit, yüzde bu kadar kükürt, bilmem ne kadar da zehirli gaz varmış. Eğer ben bu nefes darlığıyla Ankara'ya gidecek olsam orada beş-altı saat bile soluk alamayıp ölürmüşüm. «Oğlum hiç öyle şey olur mu? Senin söylediğine göre havanın yüzde yüzü zehirli gazdan oluşmuş, bunun içinde hiç oksijen yok mu?» dedim de bana Ankara'nın havası içinde hiç oksijen olmadığına dair yemin billah etti. Güya Ankara'da yaşayanların ciğerleri oksijensiz havaya alışmış da orada öyle yaşayabiliyorlarmış. Hiçbir Ankara'lı temiz hava ile yaşamaya artık dayanamıyormuş. Eğer kazara temiz havalı bir yere gidecek olsalar, kapalı odada mangal kömüründen zehirlenmişler gibi morarıp, çırpınarak ölüyorlarmış. Kerata abartıyor diye kızdım ama, beni kolumdan tuttuğu gibi doktora götürünce söyleyecek sözüm kalmadı. Dr. Kemal Beyi uzun yıllardır tanırım, oğlanın anlattıklarını aynen tasdik edip eğer Ankara'ya kış aylarında gidersem sağ olarak dönme ihtimalimin hemen hemen olmadığını söyledi. Çaresiz «Eğer bahara kadar cevap gelmezse bahar da giderim.» dedim.

Azizim, ne dersin, uzun kış geçti, bahar geldi, cevap gelmedi. Ben de artık doktorun izin verdiği havalar geldi deyip Ankara yolculuğuna kalkıştım. Ne mümkün iki gözüm, bu sefer de kız koşup geldi. Ağlıya sızlaya eğer Ankara'ya gitmeye kalkışırsam hakkını helâl etmiyeceğini söyleyerek yolumu kesti. «Kızım, havalar güzel, ben cepheye mi yoksa kan davası halletmeye mi gidiyorum da siz benim önümü kesip duruyorsunuz» diye çıkıştım. Değil mi ya? Nihayet şu küçük batı kasabasından ülkemizin başkentine gideceğim. Önüme perde olup durmanın alemi var mı?

Kız sümüğünü çeke çeke ağlıyarak «Keşke cepheye gitsen, keşke kan davası halletmeye gitsen, oralarda tehlikenin yönünü bilip hiç olmazsa kendine birşeyleri siper alarak yürürsün, gelen kurşundan yani sen de birkaç kurşun sıkıp kendini kollarsın, Ankara öyle mi? Her an ne tarafında bir silah patlıyacağını, ne tarafından kurşun atılacağını bilemeden yürüyeceksin. Gidip de gelmemek, gelip de görmemek var. Ne olursun Babacığım Ankara'ya gitme» diye yalvarmaya başladı. Birkaç aklı erene danıştık. Onlar da şimdilik Ankara'ya gitmenin pek

— Eski emeklilerle yeni emekliler arasındaki fark giderilecek —



— Hayal mi görüyoruz, ne?...

akıl kârı olmadığını söylediler.

İşte böyle azizim, iki arada bir derede kaldık. Ne dilekçemizin cevabı geliyor, ne de biz ardını arayabiliyoruz. Mısır'da Suriye'de malları olanlar haklarına bizden çabuk kavuştular. Biz kendi yurdumuzda kendi başkentimize gitmeye korkuyor, eli kolu bağlı oturuyoruz. Allah sonumuzu hayreyleye!

Sana yazdığım işi sanırım anladın dostum. Mektubun ekinde evrakımın tarih, numarasını da yazıyorum. Ayrıca şimdiye kadar Emekli Sandığına gönderdiğim dilekçelerin makbuzlarını da zarfa koydum.

Bunca yıldır yazamadığım için beni bağışlayacağını ve işlerimle ilgileneceğini umuyorum.

Allaha emanet olunuz.

Emekli Öğretmen
Selim Sabit Yurtgezer

2. MEKTUP: GÖZLERİMİN YAŞINA BAK...

Sayın Selim Sabit Bey Amca,

Mektubunuzu aldık. Hemen yanıtlayamadığım için bağışlayın. Üzüntüyle bildireyim ki babamı bu kış yitirdik. Rahmetli sizi sık sık anardı. Emekliye ayrılmıştı. Mektubunuzda bahsettiğiniz Ankara'nın sisli-kirli havası yüzünden ciğerleri çalışmamaya başladı. Ankara dışında temiz havası olan bir kente götürelim dedikse de «Ben cumhuriyet öğretmeniyim, havası kirli diye cumhuriyetin başkentini terketmem» diye tutturdu. Bir akşam üzeri hava aldırayım diye annem Kızılay'a çıkarmış. İşte ne olduysa o gezide oldu. Eve geldi, beş on dakika geçmeden morarıp bayıldı. Doktor «Mangal kömüründen» zehirlenmiş» dedi ama biz evde hiç mangal yakmayız. Ben şüphelenip gömülmeden önce otopsisinin yapılmasını istedim. Neticede Kızılay Alanının havasından zehirlendiği anlaşıldı.

Babamın ölümüne yanarken, kızkardeşimi de Üniversitede bacağından vurdular. Yavrucak Üniversiteyi bitireyim de İngilizce öğretmeni olayım derken ayağından kötürüm kaldı. Şimdi tekerlekli iskemleyle geziyor.

Ben de üç yıldır bir işe girmeye çalışıyorum. Bir yandan da anneme babamdan kalan dul maaşını bağlatmaya çalışıyoruz. Bir kaza kurşununa kurban gitmemek için üstüme gayet ince çelikten yapılmış kurşun geçirmez bir yelek uydurdum. Bacaklarıma da kalın Ankara keçesi sarıyoruz. Eğer kafa ve yüzümü de Tanrı korursa bir kaza kurşununa kurban gitmem. Eve üç tane iyisinden gaz maskesi aldık. Sokağa çıkarken arasıra takıyoruz. Anlattığım bu durumlar karşısında sizin buraya gelmemeniz uygun olur.

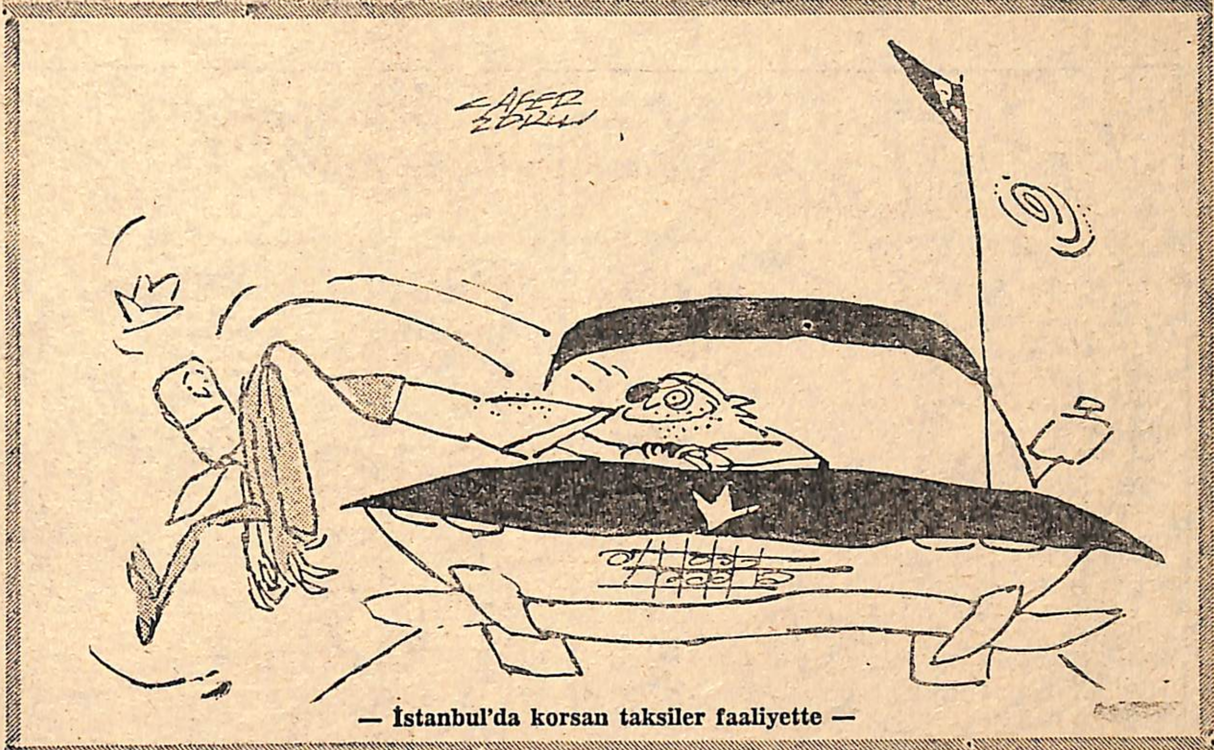
Fakat sizin işi de takip etme olanağım yok. Emekli Sandığı'nın önünde bu tür işleri maaş karşılığı takip eden adamlar var. Maaş bağlanıncaya kadar ayda üçyüzle-beşyüz arasında bir para karşılığı işinizi izliyorlar. Bu adamlardan çevresinde nâmuslu diye tanınmış birisinin adresini mektubun içine koyuyorum. O'na yazarsanız işinizi sanırım altı ay içinde sonuçlandırır.

Evcek selâm eder, ellerinizden öperiz.

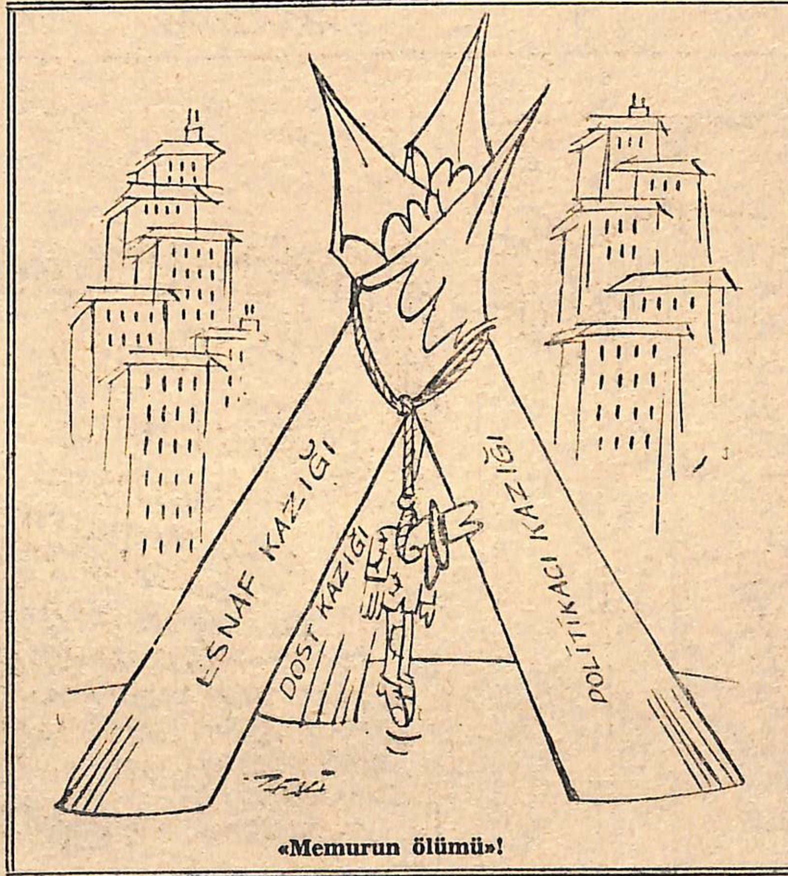
Merhum Emekli Öğretmen
Mahmut Bilir'in Oğlu
Korcan Bilir

Haftaya: SEN ÇOK YAŞA İSTANBUL!...

İbrahim KAYNAR

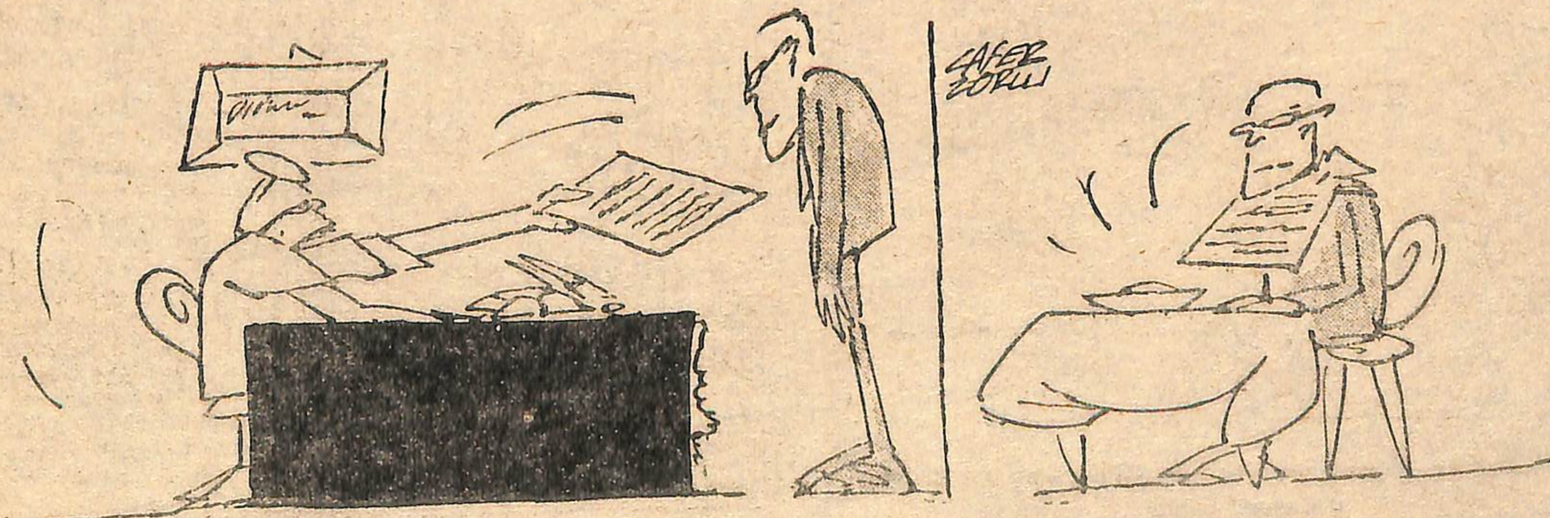


— İstanbul'da korsan taksiler faaliyette —



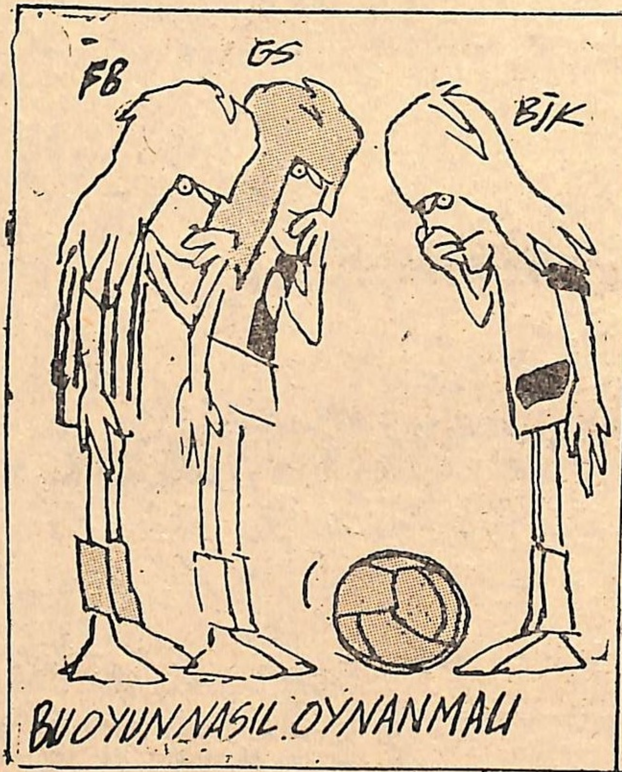
«Memurun ölümü»!

— Doktorlar reçeteye yazacak ilâç bulamıyor —

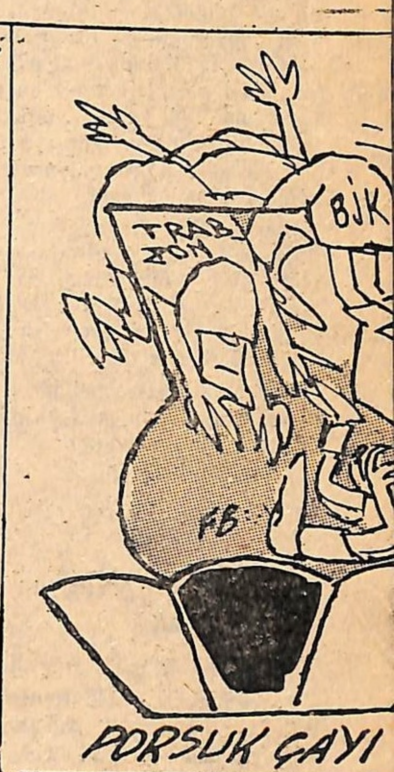


Reçete değil

Peçete!...







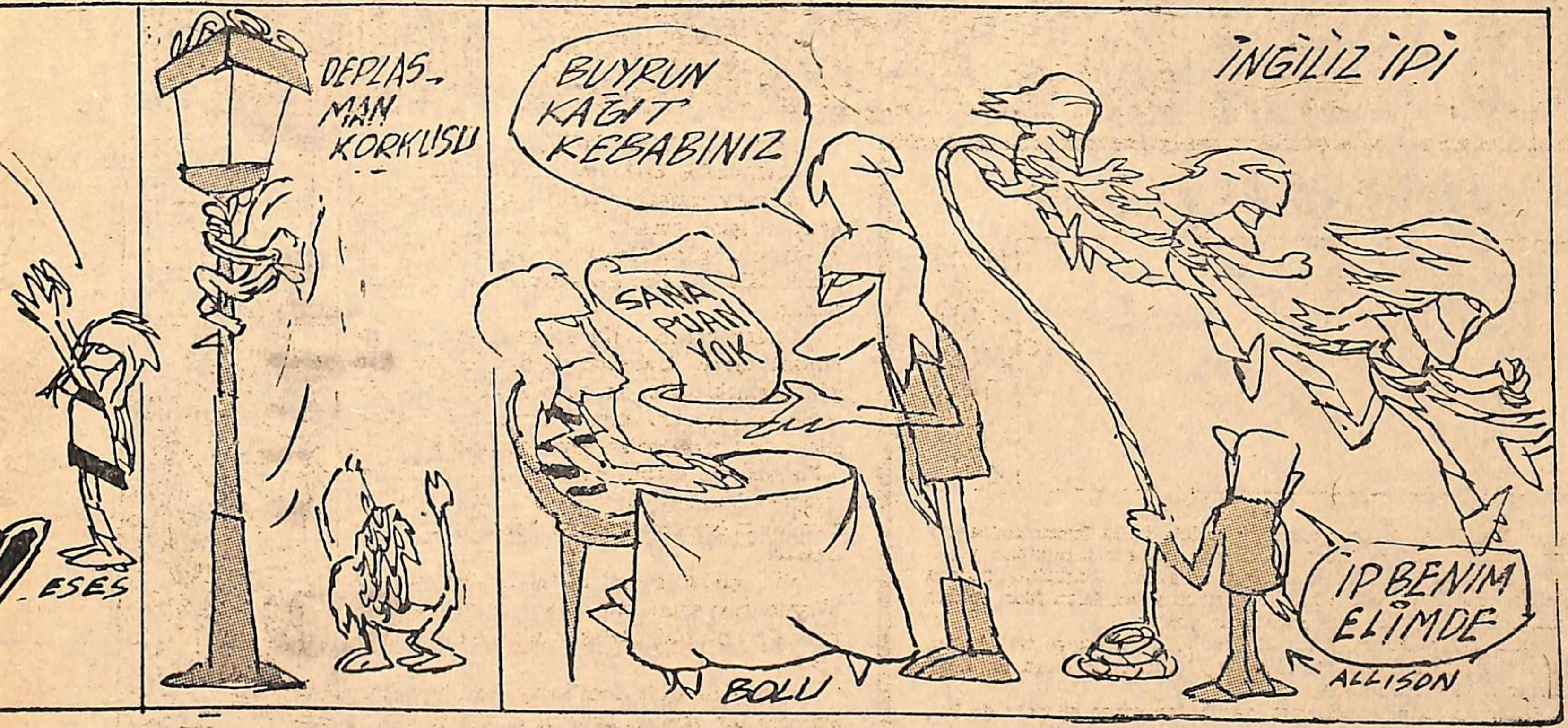


— Ben erkek pantalonu giymem.. Çabuk bana bir kadın pantalonu bulun!...









HIK.
SEYA-
NIZ
YOLLARI
EZE ÇEŞİTLERİMİZLE...

ELEMAN ARANIYOR

MAHALLENİN ÇÖPÜNÜ GÜN AŞIRI TOPLAYIP, ARKA CADDEYE DÖKECEK GÖNÜLLÜ ARANIYOR...

YON

KMEK
BİR
EVE
M.
EKMEK

AYA
ZAVALLI..

ARİF

TAKVİMLİ DUVAR SAATLERİ

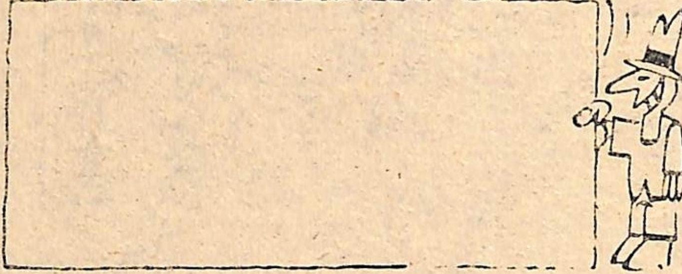
GÜNLÜK HABERLER. YEMEK LİSTESİ, AHÇI, HİZMETÇİ VE GARSON İLAVESİYLE... BÜTÜN SEYYAR KÖFTECİLERDE



— Neden çekilmemi istiyorsunuz önünden, anlıyamadım gitti!...

HER TELDEN — Burhan ESEN — HER TELDEN

RESİMSİZ VE YAZISIZ



YUKARIDA çerçeve içindeki boşluk, belki içlerinize vermemiştir hoşluk. Elbet, bu marifet sansür tarafından yapılmamıştır. Memleketimizde demokrasi, özgürlük, bedava gözlük, size dokunmadan bin yıl yaşıyan yılan, falan filan yoktur ama, çok şükür, sansürde görünürde yoktur.

Önce sigaralarınızı yakın. Sonra bu dört çizgiye iyi bakın. Sanat dünyamızın yeni bir türüdür. Gördüğünüz dalga ünlü bir çizerimizin karikatürüdür.

Girerken yirmibirinci asıra, yazılardan sonra çizginin de kaldırılmasına gelmiştir sıra.

Süleyman beyin «böyüttüklerindenseniz», hörmetlice ise kelle, kulak ve enseniz, karıştırmaya gerek yok sözlük, kitap. Bu karikatür sizlere etmektedir hitap.

Yok, eğer... Sandalyenizde yedi dakika oturabilecek kadar veriyorsanız değer, olanakları olduruyor, Bülent bey gibi çay bardaklarınızı peş peşe dolduruyorsanız... Bu çerçeve malınızdır, bugünkü halinizdir. Aslına uygun çıkmış falınızdır.

Geceleri çorapsız yatıyor, rüyalarınızda palavra fabrikalarının temelini atıyorsanız, fazla söz zaittir. Bu yazısız ve çizgisiz karikatür sizlere aittir.

Taban'sız fakat tabancalı partide varsa kaydın, gözlerin aydın. İnançsızları ve ülküsüzleri yakalar, bu boşluğa tıkarsın. Karikatürümüz kuru sistem çalışır. Kirlenen ellerini başka yerde yıkarsın...

MEKTUPLA ÖĞRENİM YERİNE KAHVEDE EGİTİM YAPILACAK



Ankara muhabirimizin duyduğuna ve haberin içine garnitür yerine biraz yalan koyduğuna göre Mektupla Öğrenim fıydırılacak, Milli Eğitim kahvehanelere kaydırılacaktır.

Ondan sonra... Ne soğan doğra, ne sarımsak ayıkla. Kahvede ne uyu, ne de rüya görüp sayıkla. Biz koskoca Türkiye adlı gemide batmayalım diye uğraşırken, eller, Okyanusları aşıyorlar papirüsten kayıkla.

Kahvelerde eğitim curcunamızın içine karışacak. Bundan böyle imam, hatip okulları mezunları oralarda garson, ocakçı olarak çalışacak.

Bir yandan nargileni tüttür, öte yandan bilimin borusunu öttür. İlim çinde de, kahvede de olsa bul, atalarımızdan kalma öğüttür.

Yap oğlum bir demli çay. Ben onu içerken sen bir yandan islâmın şartlarını say.

Okkalı kahve gelsin. Köpürdetirken devam etsin dersin. Arada sırada kestiririrsemde kulağım sendedir, devam edersin.

Patlat bir Afyon — Kola. Sonra anlat anarşistleri nasıl getirebiliriz doğru yola,. Bak Ecevit kaydı biraz daha sola. Ne zaman bu şişkin dosyayı havale edeceğiz karakola.

Başladı yağmur. Getir bir ıhlamur. Gazeteler renkli, kâğıtları ikinci hamur. İçleri avrat resimlerile dolu. Dışları çamur.

Haydi efendiler dersimiz bitti. Cehalet ikişer adım öteye gitti. Kahve — Kur sizleri hem uyuttu, hem eğitti. Erken gelin sabaha. Elfatiha!...

Evlenmek İsteyenler



YETMİŞLİK KIZIM, YALNIZIM

Yaşım yetmiş. Ama işim bitmemiş. Güzeliğim yılların peşine takılıp gitmemiş. Pek uslu ve çok namuslu bir kızım. Bugüne dek erkeklere dönüp bakmadım. En yakışıklı delikanlılar geçerken bile penceremden dışarı sarkmadım.

Yüz yaşını geçmemiş, bugüne dek kendine eş seçmemiş, içki içmemiş, harama uçkur çözmemiş ciddi bayların tekliflerini ve koltuk deyneksiz resimlerini bekliyorum. Taliplerden adı Talip olanlar tercih edilir.

Rumuz: Sabırlı Hürmüz

AŞK ŞARABI ACIDIR, PARASIZ İÇİLMEZ

Bankada elli bin lira param, kalbimde çoktan kapanmış gönül yaram vardır. On kez nişanlandım. Hepsinden de yandı ağzım. Son flörtümün adı Hasip, O hayırsızla da evlenmemiz değilmiş nasip. Bankadaki hesabımdaydı gözü. Sevgili değil de sanki muhasip.

Kızlığa, dulluğa önem vermeyen; gece yarısı beni babamın evine göndermeyi düşünmeyen, geniş mezhepli, terbiyeli edepli erkeklere veriyorum pas. Aşk şarabını içelim birlikte tas, tas. Sevgisini bankadaki hesabımla edelim takas.

Leman Altınmakas

MUTLULUĞA AÇTIM, OKULDAN KAÇTIM

Onikidir yaşım. Bugünedek olmadı hiç kız arkadaşım. Çocuklar sinema yıldızı, ses sanatçısı, ayakkabı boyacısı olurken... ne diye bizim moruk evlenmeye kalkınca: «Oğlum!» diyor «Daha erken!»

Evden de, okuldan da ettim firar. Benimle evlenecek ablalara vermem zarar, ne saçlarını, ne de odayı dağıtır, camları kırarım, yeter ki oyuncaklarıma el sürmesin karım. El şakasına da gelemem, çabuk gıdıklanırım.

Adresime başvurun kısa ise boyunuz. Mektuplarınıza cevap verebilmem için pul, biraz da harçlık koyunuz.

Köprü altı. Numara: Sıfır

BİR MİLYONER EŞ ARIYOR

Tek odalı gecekondudayım. Damatlığa adayım. Evim dört köşeli, içi suni halı ile döşeli. Güzel kızlara selâm ederim. Ben de milyonerim.

Tencerelerim kalaylıdır.
Adresim aynıdır.



Ruhun gıdası müzik,
Fakirin gıdası kazık!

KAT SAYIYA ZAM

Mutlu olacaklar yarın,
Gelmek üzere Mart ayı.
Gözü aydın memurların,
Ona çıkacak kat sayı.

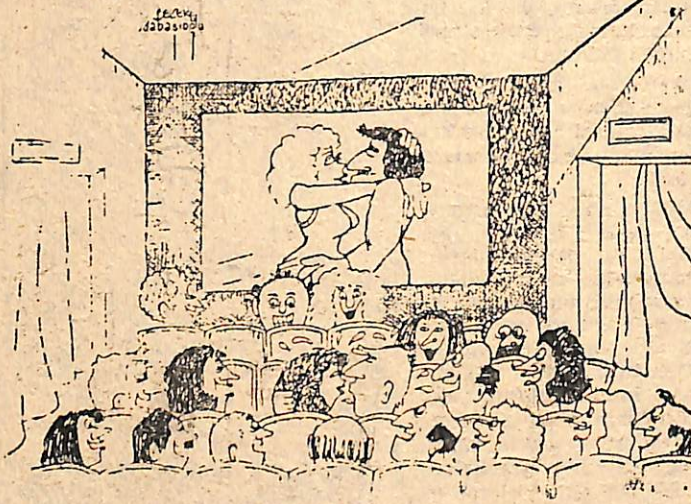
Yüz altmış banganot fazla,
Maaş cebe inecektir.
Varsın zam gelsin tam gazla,
Ondan korkup sinecektir.

Yüzaltmışa ne yapılmaz,
Bozdur, bozdur, bozdur harca
Bu zam yabana atılmaz,
Veda gerek artık borca.

Restoranda yersen yemek
Belki yeter, belki yetmez.
Yalnız kaldı şöyle demek:
Böyle gelmiş, böyle gitmez!

Burhan ESEN





Yazısız
(Sezer ODABAŞIOĞLU — AKŞEHİR)

İNEK

Adana'lı bir arkadaşımla İstanbul'da birgün şehir otobüsüne binmiştik. Otobüs çok doluydu. İneceğimiz durağa yaklaştığımızda arkadaşa, müsaade isteyerek ön kapıya doğru yaklaşmasını söyledim. O da, önünde duran ve yolu tıkamış olan bir beye seslendi:

— Şöyle bir tarafa çekilin de inek, kardaşım, inek.

Meğer, adam, belalının biriymiş:

— Bana bak. İnek, senin babandır! Burayı yoksa çayır mı sandın, ha? deyip tam arkadaşıma elini kaldırdığı sırada aralarına girdim ve inmek istediğimizi anlattıktan sonra kazasız, belasız otobüsten indik.

İbrahim TAŞKENT — YENİCE

KEŞKE

Orta Çağ'da Haçlı seferlerine katılan bir Şövalye yolunu kaybetmişti. Nihayet açlığa dayanamayıp yıkıldı. O sırada yanında peyda olan bir aslan:

Şövelyenin zırhına üzüntüyle bakarak söylendi:

—« Tuh be, keşke konserve açacağım yanımda olsaydı.»

Hatice GENÇ
Sağlık Mah. 277 Sok. No: 49
MERSİN

BÖYLE BİZİM ORTAMIMIZ

Kimimizin kafası boş,
Kesesi dolu.
Kimimizin kesesi boş,
Kafası dolu.
Kesesi dolu olanlar saygın.
Kafası dolu olanlar baygın.
Kimimiz kaderinden,
Kimimiz kederinden, içeriz;
Kendimizden geçeriz.
Böyle bizim ortamımız,
Olaysız geçmez bir anımız.

Veysel KARASOY
PTT Memuru
Bostanlı — İZMİR

ZAMANE GENÇLİĞİ

Bak zamane gençliği kaldırdı toptan kazan
Hem deli, hem akıllı, hem sessiz, hem lafazan
Çoktan dama atıldı yırtık pabucun senin
Bahardı yazdı derken yetişti işte hazan
Saç sakal deflesi, kılık kıyafet aynı
Bu üniseks modası, seçilmez karı kızan
Kızmısın oğlanmısın bilmem diyen şaire
Hak verir manzarayı görünce kişi bazan
Dinlermi bozuk düzen eğitim palavranı
Kulüp bilmem kaçlarda içip içipte azan
Bir bozacı Arnavut diye tanır Bayramı
Nazarında mahalle bekçisidir Ramazan
Diskotek okulundan diplomalı, borumu
Çatlak zurna dediğin gerçekte baş borazan
Ama insaf edelim her kuşakta böyledir
Eski bir bopsitildir örneğin bunu yazan.

Nur İNAN
Okmeydanı İETT Sitesi A, 11 — İSTANBUL



(Haşmet CİHAN — KIRKLARELİ)

TAM YERİNE GELMİŞ

Bir Texaslı, başka bir eyalette, bir şehre gitmişti... Bir süre çevresini halkı tanımadan dolaşdı, durdu... Ve Pazar sabahı, kiliseye gitmeye karar verdi. Ama, biraz geç kalmıştı. Tam papaz efendi vaazını verirken, arada içeriye giriverdi. O sırada papaz elindeki dini kitaptan şunları okuyordu:

— Biz o insanlarız ki; yapmamamız gereken şeyleri yapıp günah işledik. Yapmamız gereken şeyleri de yarıda bıraktık yada hiç yapmadık.

Texaslının gözleri parladı, kendi kendine söylendi.

— Allah Allah, tam bizim Texaslılar gibi bunlar da... Yaşasın be... Tam yerine gelmişim... Ohhh...

Hilmi KURAN
Kiramettin mah. Basmacı Sok.
No. — MUĞLA

UYARI

Hamal sırtındaki ağır duvar saatini kan ter içinde taşıyordu. Sokağın başına gelmiş, tam köşeyi dönüyordu ki dalgın bir adam kendisine çarptı. Ardından da sinirle bağırdı:

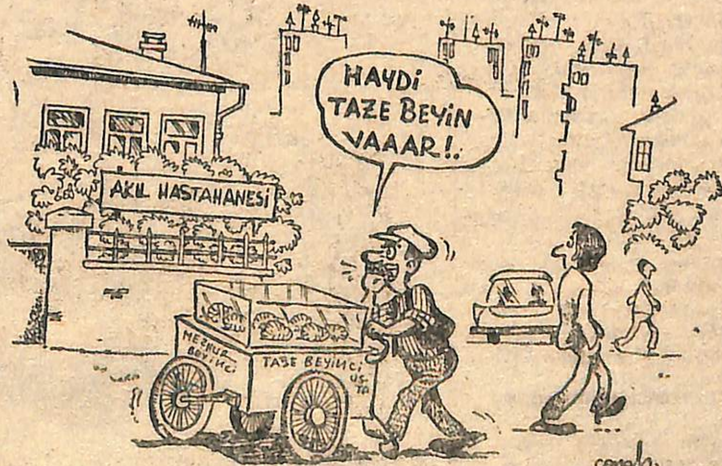
— Hay allah! Herkes gibi bir kol saati taşısana be adam!.

ATO - İSTANBUL

SAÇMA SAPAN

Bozuk bu dünyanın temeli bozuk **(ERBAKAN)**
Haftaya buluşalım haftaya **(AKBABA DERGİSİ)**
Son verdim kalbimin içine **(KALP HASTASI RIZA)**
Al, Al, Al **(ALKART)**
Çattık be! **(KAŞ)**
Sana ne lan benim metresimden **(DESİ METRE)**
Hadi varmı Okmeydanı — Kurtuluş bir iki, **(CEVAT KURTULUŞ)**
Sivas ellerin sazım çalınır **(DEMİR ÇELİK) FABRİKASI**
Hala rayımıza oturamadık **(TREN)**
Amma attın haa **(TEMEL)**
Sanat altın bileziktir **(KUYUMCU FEHMİ)**
Sözünüzün eriyiz bir oğlum **(SÖZLÜK)**
Halka açılma politikası içindeyiz **(FERİMYAR)**
Çekiştirip durmasana be **(AYBAŞI)**
Gül ağacı değilem her gelene eğilem **(KAPICI)**
Çok yaşayan değil çok gezen bilir **(MÜJDAT GEZEN)**
Tanıştırayım buda benim paratonerim **(YILDIRIM)**

Ali ANLI — İSTANBUL



(Cemalettin GÜZELOĞLU — ANKARA)



İçki İçer misiniz?..







ÜNLÜ romancı Antonie Blondine : «Alkol insanı bir melek yapmaz. Ama bir kaç saat, bir melek olmadığını unutturur» diye konuşmuş bir toplantıda.

Böylece, onu sevenler ve sevmiyenler, çeşitli sözlerle bu yönde fikirlerini belirtmişler.

Sevenlerden biri:

— Ben, beş sebepten içerim, diye atılmış: Misafirim gelince, susayınca, nasıl olsa ertesi günde susayacağımı düşününce, içki güzel olduğu için, önemli önemsiz her şey için, içerim.

Evet, alkolü sevenler her zaman bir sebep bulurlar içtiklerine.

Bir gün, Tour de France'ı gezen bir turist, içkiyi fazla kaçırdığından, sokaklarda zigzaglar yaparak dolaşıyordu' Bir polis yanına yaklaşarak:

— İçmişsiniz siz, dedi. Karakola götüreceğim sizi...

— Doğru, diye peltek bir dille cevap verdi turist. Ama ne çıkar bundan? Dostoeski'de, Verlaine'de, Chopin'de içtiler...

Genç polis, arkadaşına seslendi:

— Karakola koş, beş altı arkadaş daha getir, dedi, bütün bu sarhoşları toplıyalım. Verlaine gerçekten zamanını fazla içen şairlerinden biriydi. Courteline, ona ait anılarında şöyle der: «Bir akşam, bir kabareden sallana sallana çıkan Verlainei görünce yanına koştum ve koluna girdim. Üstadımızdı, ona yardım etmek istedim.

— Aziz hocam, size ne gibi bir yardımda bulunabilirim.

— E... evime... götürün beni.

Derhal bir araba çağırdım, atladık. Nereye gideceğimizi sordu arabacı.

— Hocam, nereye gidiyoruz?

— Evime.

— Evet ama, eviniz nerede?

Verlaine çok sarhoştu, düşünüyor, düşünüyor, cevap veremiyordu.

— Evim... evim... ana caddede... a, yok, hayır, bir yan sokakta...

— Hangi semtte:

— Çok garip bir şey... bilmiyorum.

Ve koltukta sızan Verlaine'i o gece kendi evime götürdüm.»

İçkiyi sevenlerden babacan bir adam, bir meyhanede bir akşam fazlaca içtikten sonra, çevresindekilere:

— Bahse girişelim, diye bağırdı. Şu iskemleyi bir vuruşta dizimde kırarsam siz bana 50 frank, kıramazsam ben size 50 frank vereceğim, diye bağırdı. Teklifi kabul edildi, oda son bir bardak şarap daha içtikten sonra bahsetmiş olduğu iskemleyi kavrıyarak dizi üzerinde kırdı. Alkışlar arasında 50 frank aldı. Bir köşede, ufak tefek bir adamda içkisini içiyordu bu bahsi seyrederken. İçki, cesaretini arttırmıştı. Kolay para kazanmak hoşuna gitti:

— Ben 100 franga aynı bahse giriyorum, diye atıldı.

Çevredekilerin kahkahalarına aldırmadan ortadaki iskemleyi alarak bacağına vurdu. Krak diye sert bir ses işitildi.

Femur kemiğini kırmıştı adamcağız.

Böyle işte, alkol cesareti arttırır, muhayyileyi alabildiğine işletir aynı zamanda.

İçki düşkünü bir adam, o akşam yine geç dönmüştü evine. Kapıda eşi hiddetle karşıladı:

A. GUİLLOİS'den
Çeviren :
Süheylâ AYKUT

— Yine meyhaneden geliyorsun ha?

— Ne... ne... ne münasebet karıcığım... bir konferanstaydım...

Kadın kuşkuyla:

— Konferansın konusu neydi? diye sordu.

Karısının dikkatini başka yöne çektiğine sevinen erkek sevinçle:

— İçkinin zararları, dedi. Ama ben bir ihtiyatsızlıkta bulundum... hık... ve onun sözlerini içtim!

Bir içkili gazinoda, iki kafadar bir hayli içmişlerdi yine. Ama biri eve dönmeğe korkuyordu. Zira karısı yine içtiği için büyük bir kavgaya girişecekti. Arkadaşı:

Bak, dedi, ekseriya soyunurken karılarımızı uyandırırız değil mi, dedi.

— Evet, diye diğeri içini çekerek cevap verdi.

— Ama sana bir akıl öğreteyim. Ben yeni buldum bu usulü ve çok yararlandım. Eve girince merdiven başında soyun.

— Tamamilemi?

— Evet, evet. Elbiselerini koltuğunun altına al, ayaklarının ucuna basa basa merdivenleri çık ve yorganın altına giriver.

— Harikulade bir fikir bu!

Ertesi akşam, aynı yerde buluştular. Nasihatı veren:

— Nasıl, nasihatımı tuttunmu? diye sordu.

— Evet.

— Ama pekte memnun değilsin gibi. Sonuç iyi olmadı mı?

— Senden ayrıldıktan sonra, eve geldim, merdiven başında soyundum, elbiselerimi koltuğumun altına aldım, ayaklarımın ucuna basa basa yukarı çıktım. En üst basamağı aşınca, kendimi Barbes metro sitasyonunda buldum.

Her zaman bir bahane bulunur içmeğe. Kederden, sevinçten, yorgunluktan, yalnızlıktan, iç sıkıntısından, korkudan, hatta hastalık yüzünden içilir.

Evet, bazıları: «Ben ilâç diye içki içiyorum, derler. İştahımı açıyor, kendimi daha neşeli hissediyorum.» Sıkılganlar: «Sıkılganlığımı gideriyor, cesaretli oluyoruz» diyorlardı. Bununla beraber, istatistiklere göz attığımızda, Sosyal Güvenlik kurumunun verdiği bilgiye göre, Fransız hastahanelerini dolduran hastalarının yüzde seksen beşinin içkiyle araba kazası yapanlarla, yüzde ellisinin alkoliklerle yüzde onbeşininde diğer işlerde çalışırken içen işçilerle dolu olduğunu gördük. Alaya alınacak bir durum değil.

İçkiyi sevenler onu ne şekilde savunurlarsa savunsunlar, Sağlık Bakanlığı bu alışkanlıktan kurtulunmak için savaşa girişmiştir.

Alkolikler arasında onu bırakanlar çeşitli şekillerdedirler. Ama bazılarıysa, hiç beklenmedik bir şekilde bırakırlar. İşte biri:

— Ben içkiyi kaynanam yüzünden kesin olarak bıraktım, diye bir arkadaşına itirafta bulundu. Nasılmı? Efendim, her akşam evimize dönerken yolumun üzerinde bulunan meyhaneye uğrayarak iki kadeh içerdim. Bu bir alışkanlıktı bende. Ama kaynanam bizimle oturmağa gelince, iki misli içerek dönüyordum eve ona tahammül etme gücü kazanmak için. Ne yazık ki ancak onbeş gün dayandım buna. Çünkü, kapıyı açınca, onu karşımda iki tane görüyordum... Birine dayanamazken, iki kaynanaya hiç dayanamıyacağımı anlıyarak, içkiyi kesin olarak bıraktım.



— Hayallerimin kadınısınız siz... Saçlarınız nefis bira sarılığında, dudaklarınız şarap kızıllığında, gözleriniz konyak renginde... Nasıl âşık olmam size?...

PARA AŞKI

Delikanlı genç kıza:

— Her gün biraz daha şişmanlıyorsun, dedi. Bu gidişle evlenemiyeceksin. Ya zayıflaman, yada büyük bir mirasa konman gerekecek.

— İki hafta evvel amcamdan bana beş milyon liralık bir miras kaldı.

— Çok güzel. Benimle evlenirmisin?

UMUMİ AF

Güney Amerikanın küçük cumhuriyetlerinden birine başkan seçilmişti. Çok seviniyordu.

— Bunu kutlamak için bütün mahkûmların cezalarını yarı yarıya indireceğim, dedi.

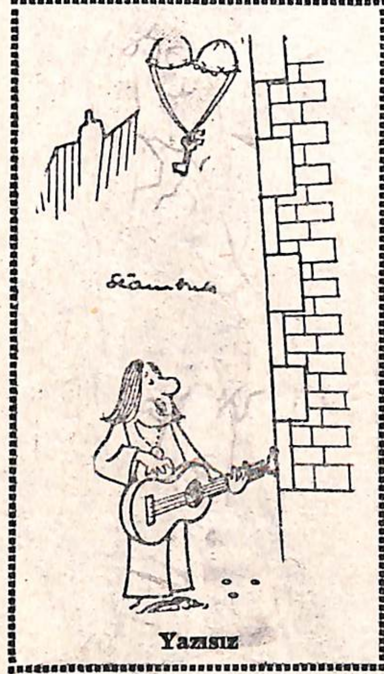
Adalet Bakanı atıldı:

— Fakat, ömür boyunca hapse mahkûm olanlarınkini ne yapacaksınız:

Başkan gülümseyerek:

— Pek basit, dedi, bir gün içerde, bir gün dışarda, bu böylece sürüp gidecek.

MİLLETLER GÜLÜYOR


Yazısız

Karşılık

Sabaha karşı, saat üçte telefon çaldı. Adam telefonu aldı. Komşusunun hiddetli sesini işitti:

— Köpeğiniz çok havlıyor... Bizi uyutmuyor, bir kafes yaptır veya evine kapat... Cevap vermesine vakit bırakmadan telefonu kapattı.

Ertesi gün, sabaha karşı, yine saat üçte adam komşusuna telefonu açtı:

— Siz beni iyi dinleyin, benim köpeğim yok, kimin köpeği havlıyorsa, onu bulun ve şikâyet edin...

Oda komşusunun cevap vermesine vakit bırakmadan telefonu kapattı. Saatinde cevap vermekti bu.

TARİHİ SÜTÜN

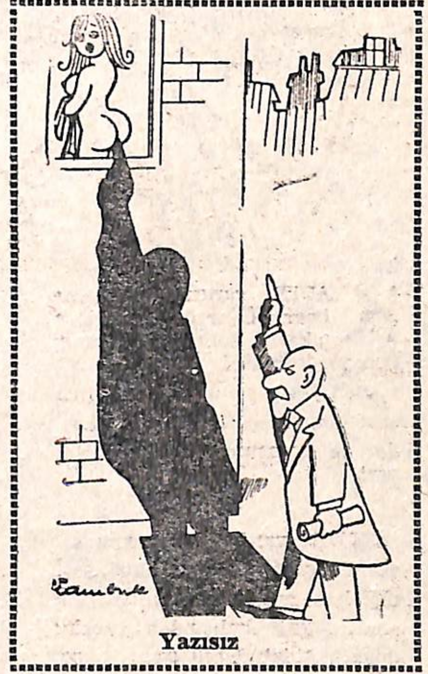
Müzede, ihtiyar memur turistlere izahat veriyordu:

— Bu gördüğünüz sütun, tam beş bin üç sene yirmi iki günlük eserdir.

— Fakat, böyle günü gününe nasıl hesap edebiliyorsunuz?

Memur gülümsedi:

— Çok kolay efendim, ben buraya tayin edildiğim zaman bu sütunlar beş bin seneliktir demişlerdi. Vazifeye başlıyalı tam üç yıl yirmi iki gün oluyor. Şu halde, hesap meydanda değilmi?..


Yazısız

DELİLİK

Katil suçunu itiraf etti, yargıçta durumu jüri heyetine havale etti. Biraz sonra jüri başkanı kararı açıkladı: Sanık suçsuzdur.

Yargıç kızdı:

— Ne biçim iş bu, diye bağırdı. Adam ben katilim diyor, suçunu itiraf ediyor, sizde suçsuzdur hükmüne varıyorsunuz. Acaba suçsuz hükmüne neye dayanarak vardınız?

— Delilik.

Yargıç, üyelerin yüzlerine baktı ve sordu:

— Sahimi, hepinizdemi?


— Tamam, şimdi bağırmadan çalışabilirim artık!..

GÜZEL HEMŞİRE

Güzel hastabakıcı:

— Hastahaneye yardım için bir rozet alırmısınız? diye sordu sokakta bir gence.

— Elbette, diye genç cevap verdi. Hemde tanesine beş yüz lira veririm. Şartım var: Hastaneye düştüğüm zaman bana siz bakacaksınız.

— Söz veriyorum.

— İşte paranız. Siz hangi hastanede çalışıyorsunuz?

Hastabakıcı kız cevap verdi.

— Doğum evinde,

İNAT

Biri Rus, diğeri Amerikalı gazeteci konuşuyorlardı:

— Bizde, dedi Rus, sosyalist ailelerin hiç biri eşlerini aldatmaz.

Diğeri güldü:

— Öyle inatçısınızki, kapitalistlerin hiç bir şeyini taklit etmezsiniz zaten.

OKUMAK

Victor Hugo, yaşamı boyunca, yazdığı kadarda çok okuyan bir ünlüydü.

— Okumak, derdi, yemek ve içmektir. Okumayan zihin zayıflar, yemeyen vücut gibi.

TERCİH SEBEBİ

Şarkıcı Guy Beart, gece hayatını çok severdi. Dostlarına:

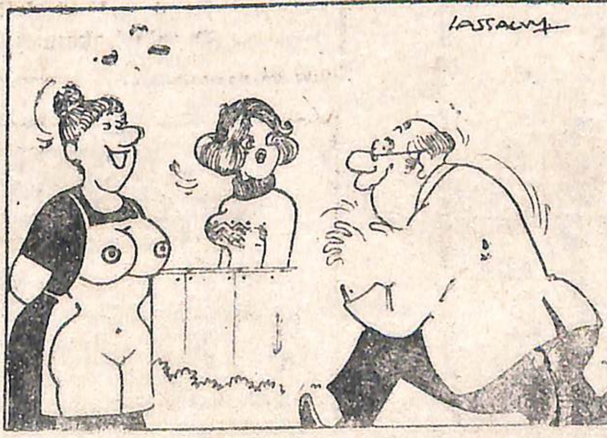
— Geceyi gündüz tercih ederim, dedi bir gün. Daha az kalabalık, daha çok yıldız vardır.

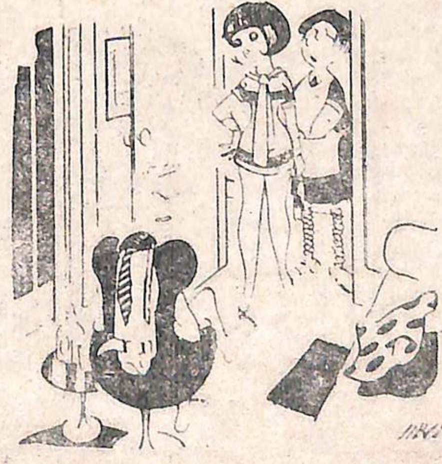
ŞEYTAN

İki kadın konuşuyorlardı: Biri:

— Geçen gün kocamla kavga ettik, dedi. Bana defol, cehenneme, şeytanın yanına git diye bağırdı... Bende annemin yanına gittim.


— Bu önlüğü, yemek yapmak için değil...


O'nun için takıyorum!...


— Seni bekliyor, görmüyor musun?...

Bir Çizerin Kaleminden



KADIN vardır.. Kocasını över. Över över göklere çıkarır. Sonra gökte ararken yerde bulur!

«Sen yerde ne arıyorsun?. Ben seni göklere çıkarmadım mı?.» der ve kocasının başının etini yer!

∴

KADIN vardır.. Kocasını sever. Gerçekten sever. Galiba, sevdiği için de kıskanır. Erken gelişinden, geç kalışından kuşku duyar.. Aldatıldığını sanır, kocasını aldatır!.

∴

Kadın vardır. Titizdir. Temiz mi, temizdir. Bir şeye dokunsa, bir kez.. Elini yıkar bin kez. Tuvalete gider. Ne peklik olmuştur, ne ishal... Orasını yıkar, burasını yıkar.. Yıkar ha yıkar! Çişi gelen çaresiz, donuna yapar. Ve... Çıkar hamfendi... Donuna yapana kızar!.

∴

KADIN vardır. Tutumludur. Sanmayın olumludur. Hiç gereği yokken bardak alır. Tutar tepsi alır... Dolap doludur, (peksi) alır. Tepsi çoktur.. (Pepsi) çoktur.. Gene alır.. Çok çorabı vardır, çorap alır. «Alma desen», sinirlenir.. (Evde vardır) gider inadına,hap alır. Dedik ya.. Tutumludur.

«Fazla mal göz çıkarmaz.» diye, gider borç bulur. Koltuk alır, sehpa alır...

«Bunun neresi tutumlu?» diye sormayın. Sözünde durur. «Alacağım» dedi mi, alır. Sözünü tutan bir kadın, tutumlu değil de, nedir?..

∴

KADIN VARDIR.. Çirkindir.. Neden içrkin? Ustaca, abartılmadan yapılan bir makyaj çirkini güzelleştirir... Galiba böyle güzelleşmesini bilen.. Daha doğrusu: Göze hoş görünmesini, bilen kadınlar:

«Kadının çirkini olmaz» lafının ortaya atılmasına neden olmuşlardır.

Güzel kadın da olur, bir yerde çirkin... Bol makyajla, döner palyoçosuna sirkin!...

∴

KADIN VARDIR. Gezmesini sever. Sinemaya, tiyatroya, Ayşanım'a, Fatmanım'a gider. Bütün gün gezer. Gezer ha gezer. Geç vakit evine döner. Vakit geçmiştir.. Bu saatte yemek mi olur? Kırılır yumurtalar, sofra kurulur. Bu her Allah'ın günü böyle olur. Beğenmezse kocası. Adam: (Hınzır) olur... (Kalpsiz) olur.

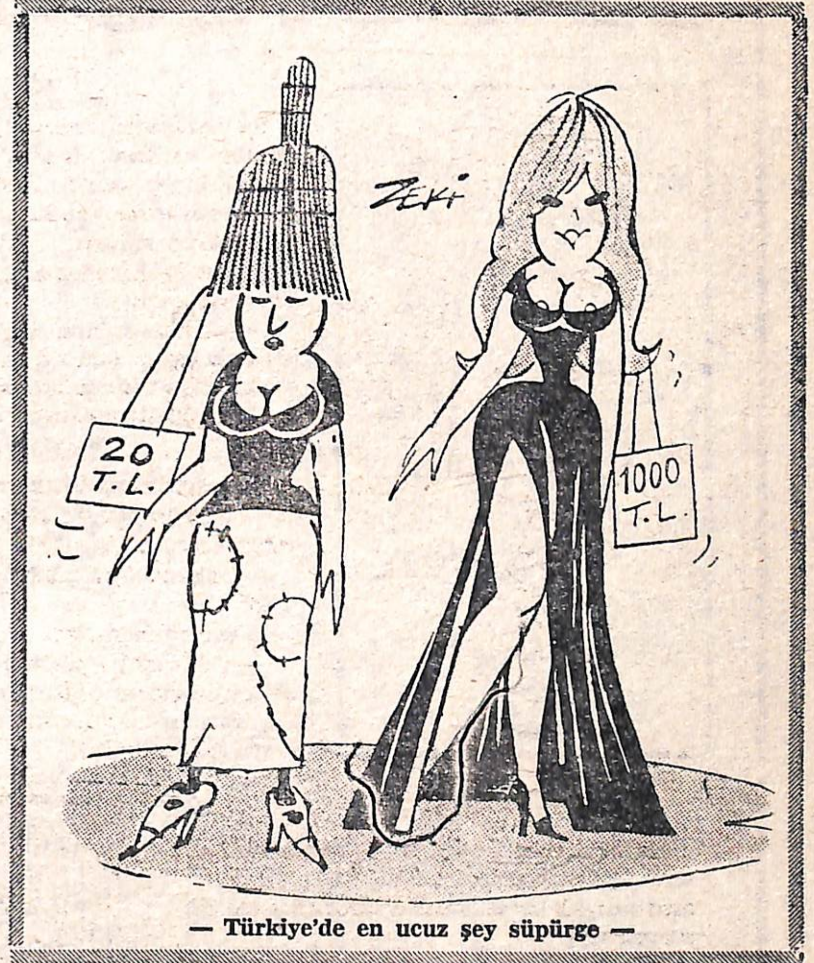
∴

KADIN VARDIR.. Evine bağlıdır. Bütün günü evde geeçr.. çoluğuyla çocuğuyla uğraşır. Çamaşırdı.. Bulaşıktı.. Yemekti... Günler geçer!... Uzun geceler yılın örer, çorap ey! eli öpülesi mübarek analar!...

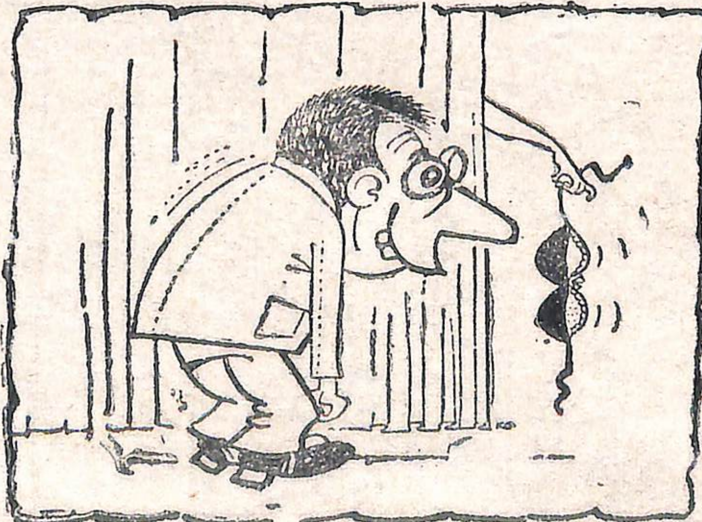
Size verilecek bir (ödül) yok dağarcığımızda. Ödüller kapanın elinde kalıyor.. Yok, yılın futbolcusuymuş... Yılın politikacısıymış... Eğer bunlar başarıyı simgeliyorsa... Başarılı olmakla, görevlerini yapıyorlar demektir. Beş çocukla, toplumun ağır yükünü yıllar yılı sırtında taşıyan analara ödül yok! Galiba biz, anamızı ağlatanları ödüllendirmeğe alışmışız..

EY! EVİNE bağlı kadın.. Yemedin yedirdin.. Giymedin giydirdin.. Üç kuruş maaşla geçinmek için, didindin durdun.

Yeni yıl geldi, farkında mısın?.



— Türkiye'de en ucuz şey süpürge —



Göğüsleri takma imiş...
Nerden bilsin bunu Memiş?..

KAYIP

Çamaşır yıkamasını, yemek pişirmesini, dikiş dikmesini bilmeyen, ütü yapmaktan hoşlanmayan...

Kaşı - gözü yerinde aynası cımbızı elinde, cümle âlem dilinde...

Kilot giymeyen sütyen takmayan!. Kocasından başka kimseyi aldatmayan...

Oynak mı, oynak. Yerinde duramıyan böyle üstün yetenekli bir bayan...

Evini terk etmiştir. Bulup getirene acımayın...

Dayağı haketmiştir!...

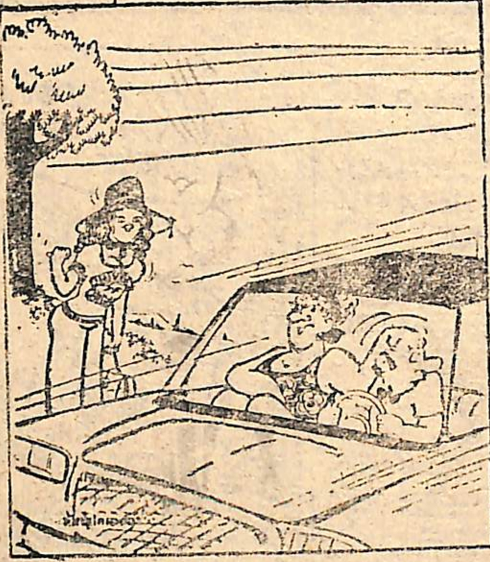


* Haftalık Siyasi Mizah Mecmuası *

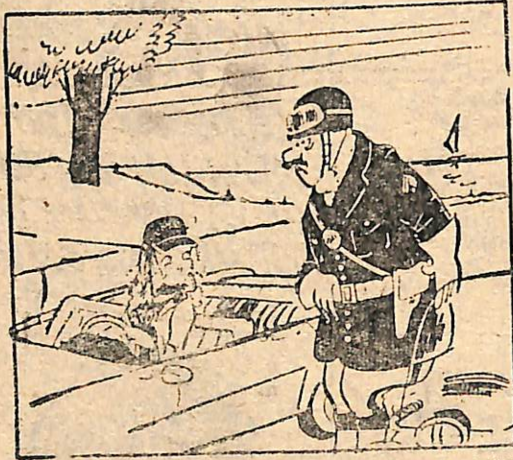
Sahibi: Ergin ORTAÇ, yazı işlerini fiilen idare eden: Kadri Yurdatap, dizildiği ve basıldığı yer: Akbaba Matbaası, sekreter: Selâmi M. Yurdatap, İDARE YERİ: Divanyolu Klodfarer Caddesi, No. 8-10, Daire: 3, İstanbul. Telefon: 22 18 11 Fiyatı: 250 kuruş. İLAN TARİFESİ: Kapak içleri sütun santimi 55.— TL. İç sayfalar sütun santimi 60.— TL. ABONE FİYATLARI. Yurt içi: Yıllığı 125.— TL. Altı aylığı: 62.50 TL. Yurt dışı: Yıllığı 250.— TL. Altı aylığı 125.— TL.

KADIN VE OTOMOBİL

dünya Karikatürleri...



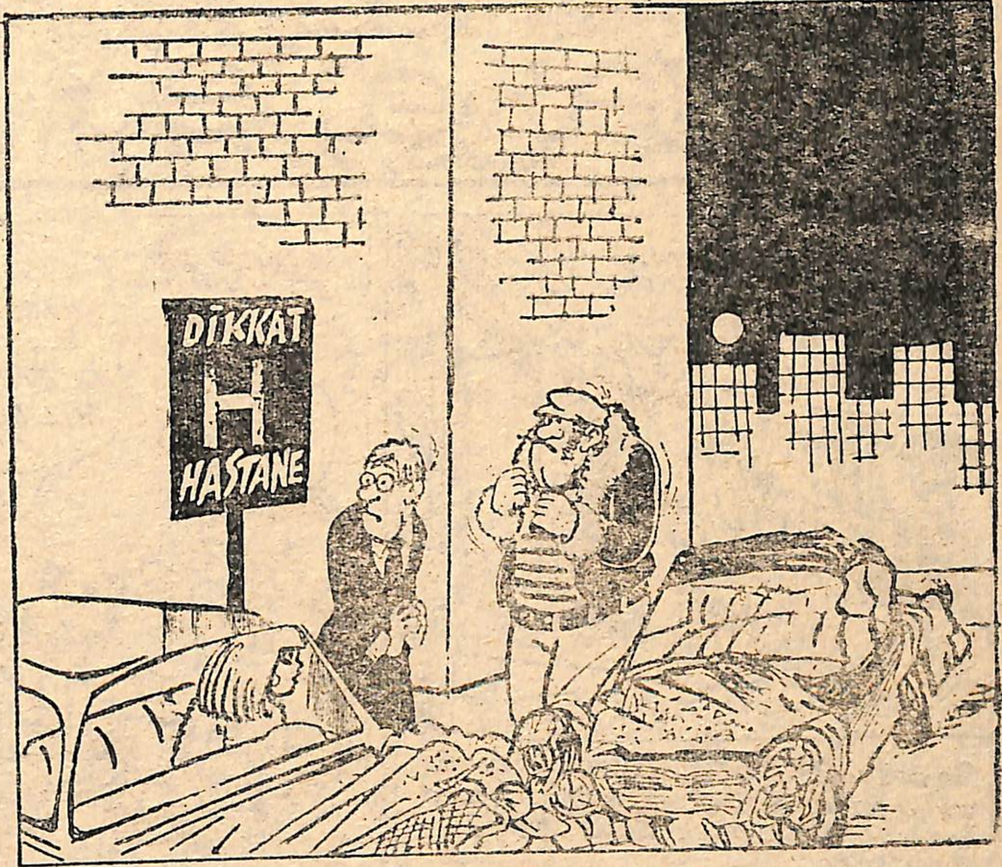
.SOLA BAK HERİF, SOLA!



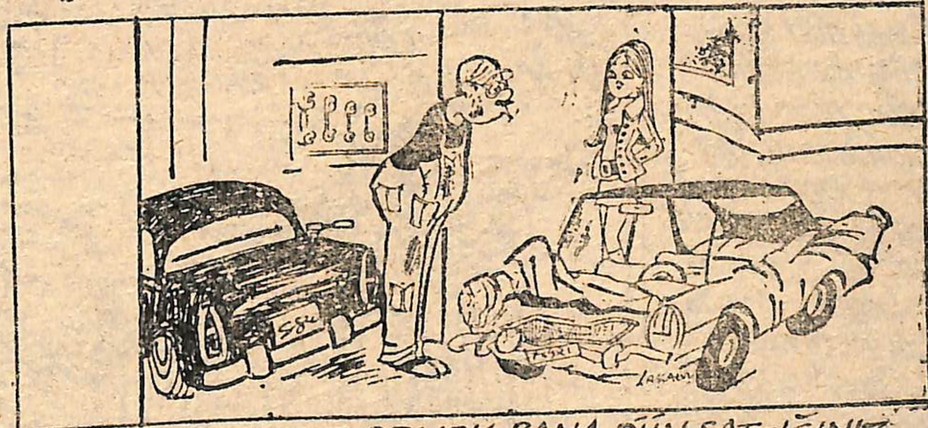
-ARABAMI KORKUTTUNUZ. KORKUDAN LASTİĞİ PATLADI!.



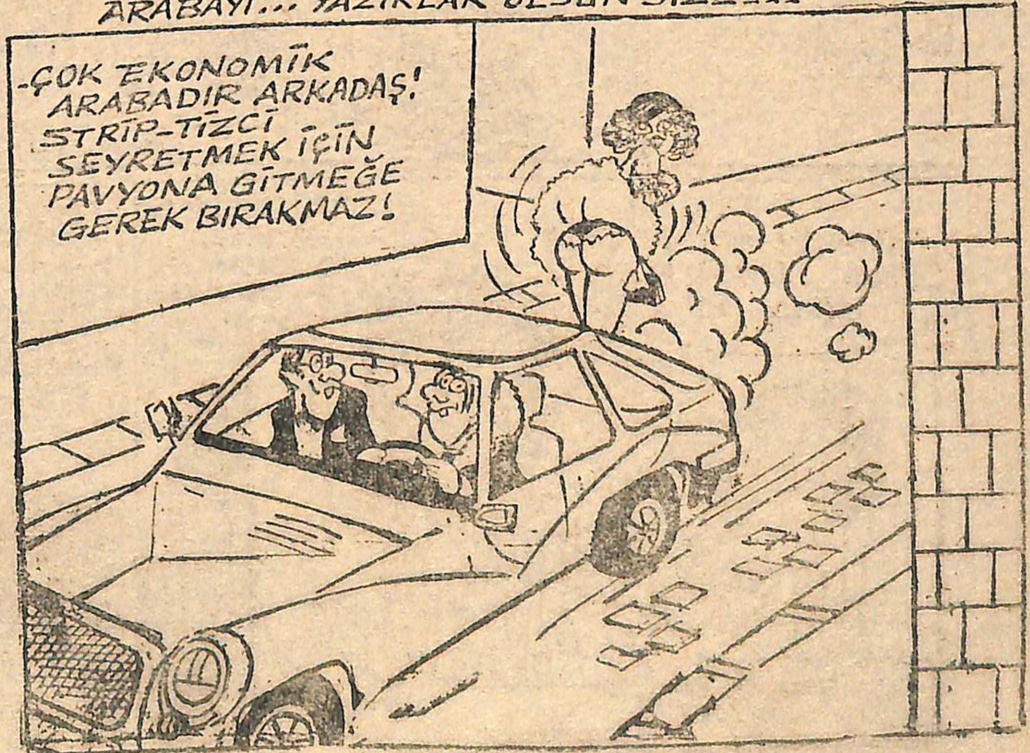
-EHLİYETİMİ GERİ VERİN! AKSİ HALDE ARABAYI KARIM KULLANIR!..



-YAKINDA HASTANE VAR! NE KORKUYORSUN?



-TANIMADINIZ DEMEK, BANA DÜN SATTIĞINIZ ARABAYI... YAZIKLAR OLSUN SİZE!..



Bizim Mahalle

Aydın Aliustaoğlu



Portatif Raif aşık olmuş, bin türlü hülya içinde evine yollanmıştı: Bakalım bu ümitsiz aşkın sonu nereye varacaktı.







Bu sırada Raif'in deligibi sevdiği kızın evinde, bir takım konuşmalar oluyor, her vakti geçmiş kız evinde olan münakaşalardan biri daha cereyan ediyordu. Kız koçaya ne zaman gidecek... Nasıl evden dehlenecek!..













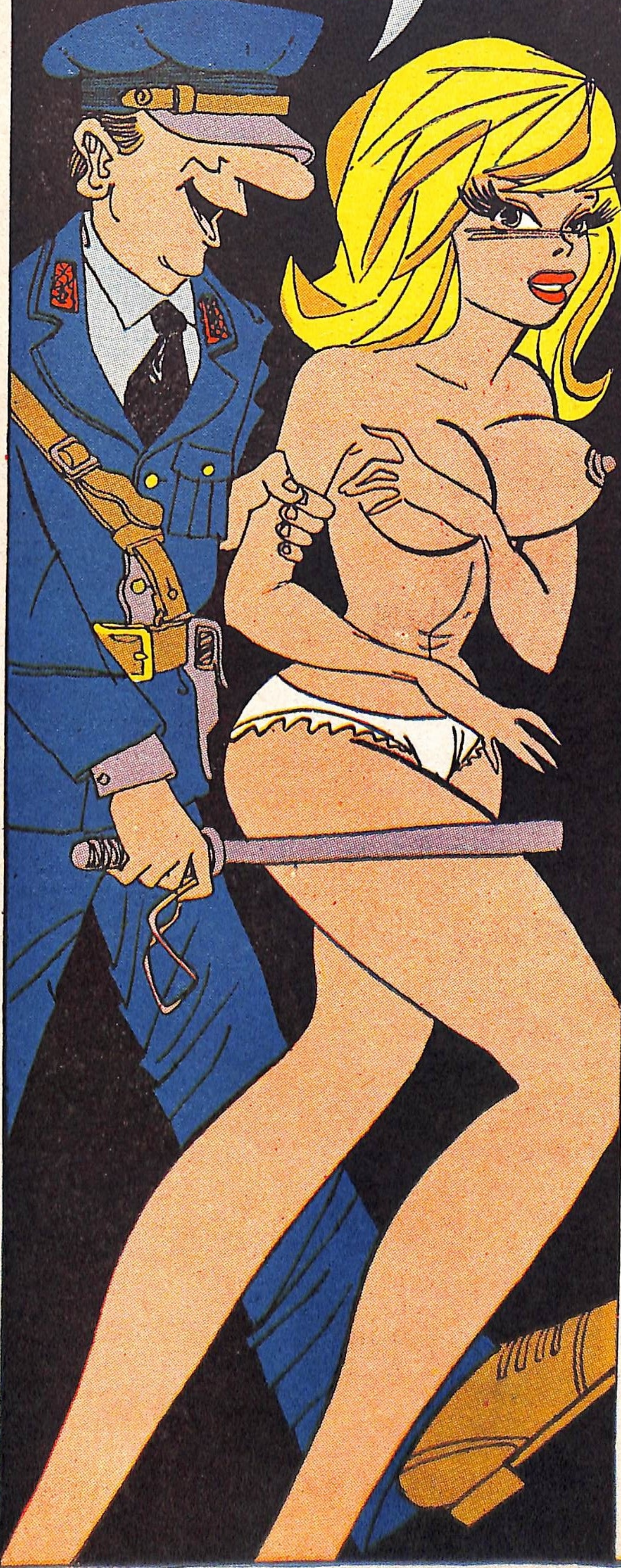
Portatif Raif kızı istemeye gelmişti bile...



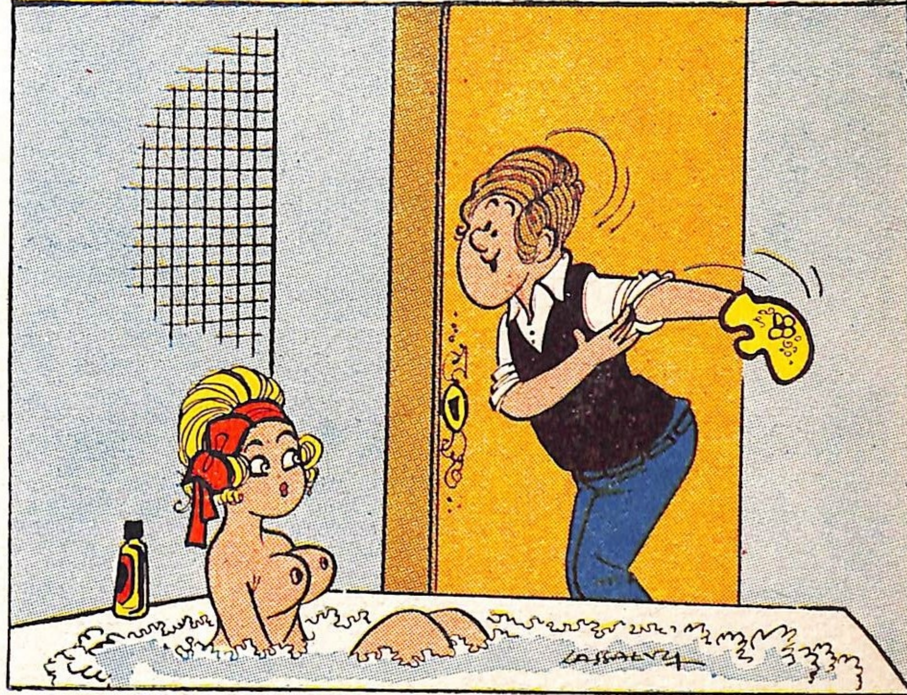
200.000 TL
ev kredisidir

..o sıcak yuvanız
kendi malınız olsun istemez misiniz?
kısmetse olur demeden, oturup beklemeden
tasarruflarınız değerlensin,'
mutluluğunuz devam etsin istemez misiniz?
yeni yapı tasarrufu sistemiyle;
paranıza hem faiz, hem de 15 yıl vadeli
200.000.-tl ev kredisi almak istemez misiniz?

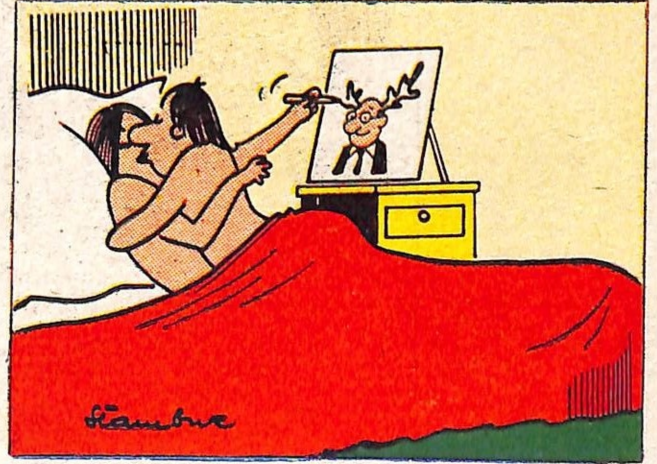
TÜRKİYE
EMLAK KREDİ
BANKASI



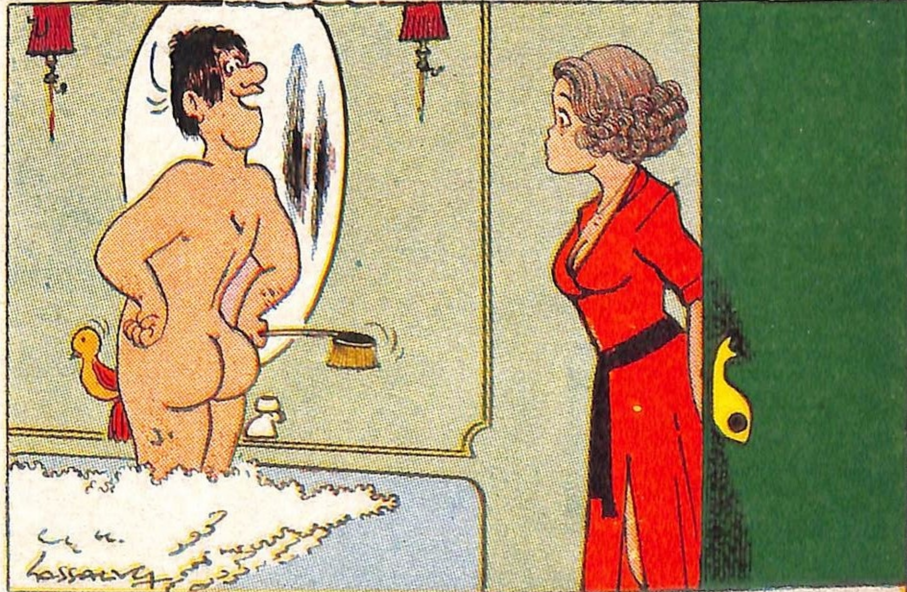
Akbaba



– YOO.. BEDAVA SIRTIMI KESELETMEM. ÖNCE PARA KESENİ GÖSTER!



YAZISIZ



– KUMRUNUN CİNSİYETİ BELLİ OLDU. BAK, NEREYE TÜNEDİ!